

picat i lligat

Revista d'informació cultural del Conservatori Professional de Música d'Ontinyent

curs 2012-13 - any X - núm. 13

A detailed oil painting portrait of Richard Wagner, showing him from the chest up. He is wearing a dark, textured cap and a dark coat over a white shirt. The background is a mottled, dark greenish-brown.

Entrevista
als guardonats
dels "Premis Ciutat
d'Ontinyent 2012"

Jóvenes y Desarrollo:
"Pel dret a l'educació universal en tot el món"

Especial RICHARD WAGNER
la seua vida i obra en el seu 200 aniversari

CONSERVATORI PROFESSIONAL DE MÚSICA D'ONTINYENT

Concert Solidari

*"Pel dret
a l'Educació Universal
en tot el món"*

Preu entrada: 5 euros

Venda anticipada i

Fila Zero al Conservatori

Divendres 17 de maig

a les 20.00 h.

Teatre Echegaray

www.conservatoriontinyent.com

Ajuntament
Ontinyent

CÀRREGS
DOSMIL TREZE

CAIXA
Ontinyent
La caixa de les comarques

concerts

CORDA

dimecres 29 de maig de 2013, a les 19.00 h.

música de cambra vent-metall

dijous 30 de maig de 2013, a les 19.00 h.

TROMPA

dimecres 5 de juny de 2013, a les 19.00 h.

Piano

dijous 6 de juny de 2013, a les 19.00 h.

cant

dijous 13 de juny de 2013, a les 19.00 h.

Alumnes del
CONSERVATORI PROFESSIONAL
DE MÚSICA D'ONTINYENT

Centre Cultural
Caixa Ontinyent

C/. Gomis, 3 - 46870 ONTINYENT
Tel. 96 291 91 95

Sumari

Editorial	5
Saluda del director	6
Una estona amb... els guardonats dels "Premis Ciutat d'Ontinyent a l'estudi musical 2012"	7
Commemoracions Especial Richard Wagner	11
La nota solidària Jóvenes y Desarrollo: "Pel dret a l'educació universal en tot el món"	20
Notícies	24
Desde la calma del alma creativa	27
La banda sonora...	28
La sinestèsia de Kandinsky (1a part)	31
Des de consergeria...	35
Cinc anys de Festival	36
Memòria gràfica	38
Anecdolari musical	43
La Batuteca	46
Passatemps	52
Agenda	54
En clau d'humor	55
Cites i frases	56
La Coda	57

Picat i Lligat no es responsabilitza de les opinions expressades a la revista.

picat i lligat curs 2012-13 - any X - núm. 13

Edita:
CONSERVATORI PROFESSIONAL
DE MÚSICA D'ONTINYENT

Plaça de la Coronació, 27
Tel. 96 238 85 98 - Fax 96 291 42 62
46870 ONTINYENT (València)
e-mail: 46021861.secret@edu.gva.es
picatilligat@conservatoriontinyent.com
www.conservatoriontinyent.com

Coordinació i Redacció:
Jose Vicente Rosell Climent
Noelia Ferrando Arbona

Dipòsit Legal: V-1542-2008
ISSN: 2174-8357

Disseny, impressió i maquetació:
Gráficas Minerva Sucesores, S.L.
www.graficasminerva.es

Col·laboren:
Josep Manel Garcia Company, Juan J. Silvestre López,
Rubén Penadés Silvestre, Jaume Cerdà Martí,
Jóvenes y Desarrollo, Encarna Beltrán-Huertas López,
Rafael Terol Aracil, Sergio Casanova Jordán,
Creden Atienza Flores, Carlos Conca Vicedo.

Estimats lectors,

Avui en dia ningú és aliè als difícils moments pels quals travessa la nostra societat. Els temps que corren estan protagonitzats per cridaners titulars que reflecteixen xifres alarmants al voltant d'una economia deficient i una desocupació excessiva, entre altres, i tot açò es tradueix en autèntics drames personals i familiars. Vivim envoltats per notícies que ens disgusten anunciant-nos contínues retallades dels nostres drets com a ciutadans. La paraula "crisi" s'ha instal·lat al nostre vocabulari quotidià.

Amb aquest panorama es fa difícil que els nostres joves puguin mirar al futur amb il·lusió i esperança. Però, fent una mirada retrospectiva a les èpoques dels nostres pares, iaïos i més enllà encara en la història dels nostres avantpassats, ens trobarem que l'existència no ha sigut mai cosa fàcil per a l'ésser humà. A través dels temps les persones que han poblat aquest planeta, i han anat fent-lo evolucionar, s'han hagut d'enfrontar a tot tipus de dificultats: pandèmies, guerres, revolucions, accidents...

El món de l'art i els artistes no ha estat mai exempt de contrarietats. És més, podríem dir que les vides dels qui s'han dedicat a les professions més artístiques (pintors, músics, compositors...) han estat quasi intrínsecament lligades als obstacles propis que suposa donar a conèixer les obres, atindre's a agradar o desagradar, promocionar-se, viatjar, esperar l'èxit en l'ombra de la pobresa, viure depenent d'un mecenes...

La història de l'art està quasi tradicionalment repleta d'autors i personatges que viviren o moriren en la més absoluta misèria sense poder imaginar el que les seues obres suposarien segles després, i ni que dir de les xifres astronòmiques amb les quals estan taxades moltes d'elles. Com sol dir-se irònicament: "si alçaren el cap..."

El món de la música, que ens toca més de prop, està replet d'exemples: qui no coneix el cas de Mozart qui degut als seus problemes econòmics va haver de ser soterrat en una tomba comunitària i mai va poder ser ubicat? Anteriorment el prolífic Vivaldi va ser soterrat al cementeri dels pobres i els seus nombrosíssims viatges eren en part una busca desesperada de treball. Ben conegut és també el cas de Beethoven que en algunes ocasions es va veure obligat a demanar diners en préstec als seus

amics. Altra mostra fou Brahms que va nèixer al sí d'una família pobríssima criant-se als suburbis d'Hamburg i que va començar amb la música tocant el piano en tavernes, bars o inclús bordells per poder aportar ingressos a casa. Mussorgsky és altre bon exemple: va desenvolupar varies ocupacions per no poder-se mantenir de la composició i va estar condemnat a una vida propera a la misèria. I recordeu l'últim anecdotari de Picat i Lligat on vos contàvem que Schubert composava amb una guitarra per no poder comprar-se un piano?

En aquesta edició, la nostra secció de commemoracions va plenament dedicada a Richard Wagner pel 200 aniversari del seu naixement. La vida d'aquest gran compositor és una de les més marcades per la pobresa, les estretones econòmiques i les repetides fugides dels seus creditors.

D'altra banda, totes les obres d'aquests gegants de la música ens mostren l'altra cara de la moneda: eren persones que malgrat tot el que passaren composaren partitures apassionades, grandioses i saberen traduir musicalment les penalitats en sensibilitat, majestuositat, emoció, eferescència, ímpetu... i eixe, malgrat tot, és el seu gran valor i el seu incalculable legat.

Des de Picat i Lligat volem fer arribar tot el nostre recolzament a aquelles persones que es troben en situacions precàries o que veuen perillar les seues feines i els recordem, amb un afany motivador, que l'instint de superació que milions de persones han demostrat a través del camí de la història (coneguts i anònims) és el millor exemple per a nosaltres en l'actualitat.

Com voreu a la secció *La nota solidaria*, el CPMO continua aportant el seu gra d'arena per als més necessitats mitjançant la música: enguany actuarem a favor de l'ONG *Jóvenes y Desarrollo* pel dret a l'educació universal en tot el món.

I des de la nostra publicació animem a la comunitat educativa a continuar treballant i lluitant per deixar a les futures generacions una herència millor que la que ens ha tocat a nosaltres podent inspirar-nos en la que ens han deixat els grans mestres de la música.

Moltes gràcies a tots els qui heu col·laborat amb nosaltres.

La redacció

Saluda del Director

En uns temps complicats com aquestos que vivim no deixa de ser una fita important que es mantinguen les ganes per editar una revista de divulgació en el context del conservatori. Si fa dos cursos parlàvem que no haviem de témer un canvi de model social i que eixe mateix canvi podia ser un nou camí, ara trobem que necessàriament els canvis s'estan produint.

El nostre centre assisteix com tots a les transformacions que l'educació i la cultura vénen sofrint. Paraules com atur i desocupació, suren a l'imaginari col·lectiu com una taca greixosa que contamina les aigües de la convivència. Però no deixarem de bregar. Els nostres alumnes, han de poder mantenir la il·lusió per trobar-se amb el futur que volen. Si hem de mudar-nos a posicionaments alternatius ho farem, per tal d'acompanyar-los en la seua marxa de conquesta.

La música propel·leix beneficis de tota mena, i l'ensenyament musical que nosaltres practiquem deu servir per acréixer i fixar en les persones aquestes virtuts. Si, a més a més, curem la imatge a fi que l'exemple que donem com a professionals siga l'adequat, estarem sostenint la passarel·la per on els futurs músics podran caminar.

Europa, Espanya, València, esdevenen marcs d'actuació rics d'oportunitats per desenvolupar idees noves. La formació, professional i acadèmica, és la clau per obrir totes les portes. No podem permetre'ns el luxe de mirar sense perspectiva ampla, ja no. El pla d'estudis musicals deu ampliar-se també, a fi que càpiguen les innovacions. Un patró de formació musical flexible amb professionals compromesos i preparats per als nous temps animarà els nostres alumnes a confiar que tenen futur, que costarà de conquerir, sí, però ells saben on anar.

Aquesta publicació suposa una nova aportació, la tretzena, per a articular i vertebrar aquest camí de construcció formal que anem bastint entre tota la comunitat educativa.

Aprofitem-nos, per tant, dels beneficis de l'aprenentatge musical: viurem millor.

Josep Manel Garcia Company
Director del Conservatori

Una estona amb... els guardonats dels "Premis Ciutat d'Ontinyent a l'estudi musical 2012"

Aquest curs ha tingut lloc la quarta edició dels "Premis Ciutat d'Ontinyent a l'estudi musical", que convoca el Conservatori Professional de Música d'Ontinyent i patrocina l'Ajuntament d'Ontinyent. En aquesta ocasió han estat repartits de la següent forma en cadascuna de les modalitats:

Corda
Piano i Percussió
Vent-Metall
Vent-Fusta

Juan José Silvestre (Violí)
Rubén Penadés (Percussió)
Jordi Micó (Trompeta)
Jaume Cerdà (Clarinet)

El premi consta d'una dotació econòmica de 200 euros per cadascuna de les modalitats convocades, que van directes a l'estudiant. Aquests s'atorguen als millors expedients acadèmics fins a 4t curs de Grau Professional. La garantia del bon ús d'aquestes ajudes és la matriculació efectiva al curs següent.

L'entrega de guardons es va realitzar a un acte celebrat el passat 8 de febrer, amb l'actuació de cadascun dels guardonats al Saló d'Actes, i al que va assistir el regidor d'Educació Pepe Pla, que en paraules dirigides al nombrós públic assistent va assegurar la continuïtat d'aquest patrocini per part de l'Ajuntament d'Ontinyent, donat que suposa una motivació extraordinària a continuar els estudis musicals en una etapa on la càrrega lectiva és molt notable.

Jordi Micó, Jaume Cerdà, Rubén Penadés i Juanjo Silvestre

Picat i Lligat ha donat l'oportunitat de conèixer millor als protagonistes d'enguany, per mitjà d'aquesta entrevista. Enhorabona!!!

1. QUE HA SUPOSAT PER A TU, ESTAR ELEGIT GUANYADOR DEL PREMI "CIUTAT D'ONTINYENT" EN LA TEUA ESPECIALITAT?

Juanjo Silvestre: Ha sigut molt satisfactori el fet d'haver esta elegit per a aquest premi, ja que açò comporta un reconeixement al nostre treball i als nostres esforços duts a terme, i açò sempre resulta gratificant. A més, pense que aquest premi se'ns presenta com un al·licient més per tal de seguir aprenent i progressant com a músics.

És clar que el nostre objectiu d'aconseguir un bon expedient no cerca la consecució de premis, sinó la correcta construcció d'un futur cada vegada més proper. Però, i com he dit anteriorment, premis com aquest sempre ajuden a la consecució d'aquest objectiu principal. Intentar arribar a ser cada vegada millors en el camp musical.

Rubén Penadés: El premi va suposar una gran sorpresa tant per a mi com per a la meua família. Va ser una molt grata notícia, ja que no m'esperava guanyar aquest premi, i més encara en la meua especialitat. Segons m'han comentat el meu tutor i altres companys, normalment guanyaven els instrumentistes de piano en aquesta especialitat, però aquest any mira per on, més per sort que per desgràcia, m'ha tocat a mi.

Jaume Cerdà: Ha suposat que m'hagen reconegut l'esforç que he fet durant aquests quatre anys, i una motivació extra per a seguir esforçant-me.

2. PERQUÈ VAS TRIAR ESTUDIAR MÚSICA, I EL TEU INSTRUMENT EN CONCRET?

J.S.: La música sempre ha resultat per a mi l'art més meravellós que existeix i, des d'un principi em vaig veure atret per ella. Potser també hi va influir la tradició musical familiar, que és molta i molt bona, i el fet de, sent i xiquet petit, dormir al meu llit mentre al CD de la meua habitació sonava la música clàssica, que m'ajudava a conciliar la son.

Però, més en concret, va haver un fet que em va marcar el fet d'agafar el violí per davant d'altres instruments meravellosos. I va ser, amb l'edat dels 7 anys i acompanyant a mon pare a una tenda de música d'un centre comercial de València, quan vaig sentir aquell disc en el qual sonava un violí i el qual li vaig demanar que em comprara. Principalment és a aquest disc al que dec aquella il·lusió per aquest instrument tan preciós que encara hui seguisc tenint.

R.P.: No ho sé... sembla que des de petit m'ha agradat la música i en concret el meu instrument. Els meus avis i pares sempre m'han comentat que de petit sempre estava admirat per aquest tipus d'instruments, fins al punt de que, van tindre que primerament, construir-me una espècie de baquetes rudimentàries amb que colpejar els poals, i posteriorment, apuntar-me a l'escola de música de la Societat Unió Artística Musical d'Ontinyent on vaig començar els meus estudis.

J.C.: Sempre m'havia fet il·lusió tocar un instrument, i el meu oncle és músic, i vaig triar el clarinet perquè m'agradava molt i, a més, el meu iaio el tocava.

3. QUIN CONSELL DONARIES A UN XIQUET DE VUIT ANYS QUE VOL COMENÇAR A ESTUDIAR MÚSICA?

J.S.: Estic segur de que a totes les persones d'aquest món els agrada la música. I crec que totes aquestes persones deurien de provar el que és poder parlar aquest llenguatge mitjançant el propi instrument. És una de les sensacions més plaents que he experimentat al llarg de la meua vida. I com tot el que fem, les coses, per fer-les bé, s'han de fer a gust. El consell és, doncs, gaudir al màxim d'allò que es fa i, segons la meua professora m'ha ensenyat, tenir en compte que ningú no ens obliga a fer res i que allò que fem ho fem perquè volem. I si volem fer-ho és perquè ens agrada.

R.P.: Primerament, li diria que ha fet molt bona elecció a l'hora de prendre aquesta decisió, ja que

la música és el refugi, encara intacte, on les persones ens poden emparar per a fugir de l'estrès, soledat... i demés penúries del dia a dia. I segon, li diria que reflexioni la seua decisió, perquè la música comporta molt de sacrifici i temps.

J.C.: Li diria que la música és un art molt bonic, que et fa conèixer persones meravelloses i que t'ajuda a desconnectar dels problemes.

4. DE QUINA FORMA COMPATIBILITZES ELS ESTUDIS MUSICALS AMB ELS OBLIGATORIS?

J.S.: És difícil, i dient açò no estic contant ninguna novetat. Moltes vegades es fa dur veure com els companys disposen de temps lliure mentre tu tens que estar tancat a l'habitació estudiant, o veure't angoixat amb el doble de treball que la majoria d'eixos companys de classe. Per a mi, aquests esforços valen la pena quan parlem de construir-nos una altra via laboral de cara al futur i que a més permet gaudir-ne tant. Ho faig perquè se que en eixe futur em veuré recompensat, i perquè de fet també estic sent-ho ara. Ningú m'obliga a seguir.

R.P.: En el meu cas és un poc més senzill que en alguns dels meus companys, ja que estic cursant el batxiller musical i tinc una mica més de temps lliure per a estudiar música, però de totes formes a vegades em veig congestionat de tanta feina perquè m'agrada el camp de la composició i si estàs estudiant o fent algun treball i de sobte se t'acudeix alguna melodia per a alguna obra, immediatament tens que anotar-la ja que la música no es pot buscar... la música ve a buscar-te a tu, el que tens que fer es anotar-la i desxifrar-la.

J.C.: Intente aprofitar tot el temps lliure que tinc, i alguna vegada sacrifique una estona amb els amics.

5. ESCOLTES MÚSICA CLÀSSICA HABITUALMENT?

J.S.: Sí, és clar, encara que hi ha altres tipus de música que també m'agraden molt. Es podria dir que em passe quasi tot el dia sentint música (fora

de l'institut, és clar) si bé la música clàssica la tinc més reservada a moments d'estudi i a moments de relaxació.

R.P.: Sí, m'agrada en general quasi tota la música clàssica, el que passa es que depèn de quina època m'agrada més o menys. Preferisc escoltar abans la simfonia no. 6 de Gustav Mahler a escoltar no sé... alguna peça del renaixement. Però per a gustos colors.

J.C.: Sí, sempre que tinc una estona m'agrada escoltar música clàssica. Una de les peces que més m'agrada escoltar és Scheherazade de Rimsky-Kórsakov.

6. SI TENS LA INTENCIÓ D'ACCEDIR AL GRAU SUPERIOR, ON T'AGRADARIA ESTUDIAR-LO?

J.S.: No ho he pensat massa, ni tampoc pensava que el lloc fora un factor de massa importància. Però, supose que a algun lloc no massa llunyà, com per exemple València o Múrcia, i en els quals tinc familiars o companys. Encara que també seria una molt bona experiència poder anar a estudiar a algun lloc de l'estranger, com Anglaterra, Itàlia o Àustria.

R.P.: És una cosa que encara no m'he plantejat... primer miraré quina carrera de música m'agradaria estudiar i després ja em preocuparé de buscar el conservatori on millor sigui impartida aquesta especialitat.

J.C.: No ho tinc clar, quan arribe el moment ja veure les possibilitats que tinc, i intentaré accedir al millor possible.

7. ÉS EL TEU DESIG DEDICAR-TE PROFESSIONALMENT A LA MÚSICA? DE QUINA FORMA?

J.S.: La música és un món dintre del qual les possibilitats laborals són moltíssimes, si bé és clar que l'estat econòmic del país actualment limita molt eixes possibilitats. Referit al violí, ingressar a una orquestra seria un desig, o també endinsar-me dins l'àmbit de la docència. Pot ser també la formació d'un quartet o un quintet seria interessant. En quant a altres, m'atrau el món de la producció

musical, i més en concret, de la música electrònica. El món dels Disc Jokeys també em crida molt.

R.P.: Sí, m'agradaria dedicar-me professionalment a la música, el que passa és que no sé encara quina rama de l'estudi musical vaig a agafar. Tinc diverses en ment però prefereixo reservar-me-les per a mí.

J.C.: Sí, m'agradaria ser clarinetista professional, i formar part d'una orquestra, el suficient com per a poder viure de la música. També m'interessa el món de la direcció i la composició.

8. EN CAS CONTRARI, A QUE T'AGRADARIA DEDICAR-TE?

J.S.: Estic cursant el batxiller científic a l'institut, per tant, alguna de les alternatives que s'ofereixen dins d'aquesta branca. Més en concret, tant la biologia com la medicina són móns que m'apassionen. És aquest el dilema que se'm planteja de cara a decisions futures que probablement marcaran la meua vida.

J.C.: La física m'agrada bastant, igual que la química; si no estudiara música, em decidiria per una de les dos ciències.

9. EN UN FUTUR T'AGRADARIA SER COM...

J.S.: Mai he buscat ser com ningú ni parèixer-me a ningú en concret. Tracte d'arreglar les coses bones que la gent m'ensenya per a adaptar-les a la meua personalitat i llevar d'ella els trets roïns. En un futur vull ser jo mateix, per a mal i per a bé i redactar la meua pròpia història. Tot i així, si hi ha per a mi dos referents en el que al violí es refereix, podríem parlar de Joshua Bell o Itzhak Perlman.

R.P.: No ho sé... no m'agrada comparar-me en ningú ni aspirar a ser com... jo, personalment, opino que sí que és bo interessar-se per l'estil o qualitat que algun dia volguéssim arribar a tenir,

però això de comparar-se o desitjar ser com un altre és molt perillós perquè ens pot tant beneficiar com desil·lusionar si no arribem mai a aquesta meta. Per això opino que és millor tenir un esperit de superació basat en un mateix que no fixar-se ni comparar-se amb altres.

J.C.: Musicalment parlant, m'agradaria ser com Karl Leister, un excel·lent clarinetista de prestigi mundial.

10. QUÈ APORTA A LA TEUA VIDA I PERSONALITAT LA MÚSICA?

J.S.: Una volta coneguda la música, no crec que pogués viure sense ella. Tots els tipus de música que escolte em són necessaris, cadascun al seu instant i depenent del que faça en cada moment. La música m'aporta moltes coses, i totes elles positives.

R.P.: Es podria dir que la música és la meua vida. No puc arribar a imaginar la meua vida sense música. Gràcies a ella he pogut viure experiències tant bones com roïns, he pogut gaudir de moments inoblidables junt als meus companys i amics i per finalitzar, he pogut conèixer gràcies a la música a persones, amics, coneguts d'este poble i d'altres pobles com David Castelló, Juan Calatayud, Diego Ferrero, Jordi Micó, Paula Gramage, Nicolau Calabuig, Lucia Calatayud, Pablo Celada, Juan Tamarit... i demés persones que em seria impossible anomenar sense deixar-me a cap, però que encara que no apareguin escrites ací, m'agradaria que sabessin que no m'oblido d'ells, i els dono les gràcies per ajudar-me a ser la persona que sóc avui.

J.C.: La música ha fet que al llarg de la meua vida haja conegut persones meravelloses, de les que he après moltes coses bones; també fa que expresse els meus sentiments, bé per la forma de tocar el clarinet o bé pel tipus de música que escolte.

Especial Richard Wagner - 200 Aniversari

"Vida i obra d'un dels compositors més influents del Romanticisme"

Wagner és un dels compositors marcats per la història amb el privilegi d'haver donat a la música un gir del qual és absolutament responsable la pròpia creació. Quant el compositor s'incorpora al moviment musical del seu segle, el Romanticisme està seguint el seu camí amb esplendor, però arribarà a la cima del seu desenvolupament amb l'aportació wagneriana. Amb "Parsifal" s'inicia l'ocàs d'aquest moviment que, per la seua transcendència, tindrà encara seguidors en la posterior generació de compositors. Hi haurà un postromanticisme, certament, mes l'obra wagneriana està orientada cap un nou ordre musical que es farga al llindar de la música moderna. No són poques les conseqüències que es derivaran de les partitures de Wagner, i tampoc és la menys important l'eclosió de l'escola vienesa capitanejada per Schönberg.

És la influència del geni, l'excepcionalitat que modifica i estableix rumbs històrics en l'art. La "música del futur" estava ja aquí, perquè la revolució wagneriana hauria de superar a la seua època.

LA SEUA VIDA

El 22 de maig de 1813, en la localitat de alemanya de Leipzig, naix Wilhelm Richard Wagner, fill del funcionari de policia Friedrich Wagner i de Johanna Rosine, dona d'extraordinari temple i esperit animós. Tan sols un mes més tard, Friedrich Wagner mor víctima de la peste i la Johanna deu fer front a la cura dels vuit fills nascuts del matrimoni. Per a aquesta complicada situació va ser de gran ajuda el que un any després es tornara a casar amb Ludwig Geyer, un pintor amic de la família.

El jove Wagner creix dotat d'un caràcter independent i tal vegada influenciat per l'exemple d'alguns dels seus germans, dedicats en una o altra forma a les arts escèniques, dirigeix els seus estudis cap al camp musical des de que ingressa en l'escola Nicolai de Leipzig. Però el succés capital de la seua vida en aquesta època és la revelació del geni de Beethoven, de qui escolta les seues simfonies. Altres ídols de joventut del futur compositor són Shakespeare, Sófocles, Goethe, Mozart i Karl Maria von Weber, gran amic de la família. En 1829, Wagner passa tot l'estiu estudiant pel seu compte lliçons d'Harmonia i composa

les seues primeres peces curtes, hui perdudes per a nosaltres.

Un jove amb vocació

Quant sobrevenen les revoltes de 1830, degudes principalment al descontent que sent el poble alemany cap al seu govern, Wagner es troba a l'Universitat. Són dies de constants enfrontaments amb la policia emmarcats per l'aura gloriosa que s'obtenia davant un triomf momentani dels estudiants sobre les forces de l'ordre. Un any més tard, al complir Wagner els 18 anys, rep classes de fuga i contrapunt per part de Theodor Weinling, el *kantor* de Santo Tomás. Aleshores naixen varies *Obertures* i *Sonates*, entre les que destaca la *Obertura en si bemol*, escrita en honor de Beethoven i la seua *Novena Simfonia*. En aquesta època apleguen fins Alemanya els ecos de l'alçament polonès contra els russos i Wagner es sent transportat d'entusiasme. Al arribar l'estiu de 1832, el jove músic visita Viena i Praga on escriu els primers números d'una òpera, *Las Bodas*, que trenca després d'escoltar els consells i opinions de la seua germana Rosalía. Sense deixar-se influir per aquest xicotet contratemps, composa una nova òpera, *Las Hadas*, inspirada en un conte de Gozzi. L'obra va tindre un èxit notable en la seua presentació en Leipzig.

En 1834 accepta el càrrec de director d'orquestra en Magdeburg i viatja amb aquesta formació operística en la gira que els músics realitzen per diversos països alemanys. En Lauchstädt comença una relació amb una jove dama de la companyia, l'actriu Minna Planer, amb qui acaba casant-se el 24 de novembre de 1836. Poc de temps després, Minna es fuga amb un acabalat comerciant, circumstància que obliga a Wagner a perseguir-la fins Dresde i sols passats uns mesos es produeix la reconciliació entre els dos. Minna mai va saber estar a l'altura del seu marit, si bé és veritat que tampoc Wagner es va comportar amb absoluta correcció en el seu matrimoni.

Anys de privacions

La situació econòmica del matrimoni Wagner va de mal en pitjor. El teatre on treballa Minna tanca inesperadament i els Wagner viatgen a Riga on prompte tornen a endeutar-se. Una nit de juny de 1839 els dos fugen d'aquesta ciutat tement enfrontar-se amb els seus creditors i en agost arriben a Boulogne-sur-Mer en la costa francesa. Allí Wagner contacta amb Meyerbeer, qui es mostra interessat en els fragments que el jove alemany li mostra de *Rienzi*, una òpera que va començar a escriure en Riga, i redacta per a ell una sèrie de cartes de presentació destinades a diferents personalitats parisencs del món de la

Casa on va nèixer Wagner. En l'actualitat és un museu.

música. Wagner intenta obrir-se pas en la capital francesa on coneix a Liszt i Berlioz i en poques setmanes conclou *Rienzi*.

El cercle d'amistats en el qual Wagner pretén integrar-se li fa el buit inexplicablement. La necessitat l'indueix a escriure xicotetes obres per encàrrec i cançonetes d'ínfima categoria. Realitza també alguns arranjaments i *poutpurris* de moda i aplega inclús a acceptar el càrrec de corresponsal a la revista *Europa*, publicada a Alemanya (és sabut que Wagner va utilitzar varis pseudònims en aquesta feina amb la finalitat que els seus compatriotes no descobriren la precària situació en la que es trobava).

L'hivern de 1840-41 es va fer molt dur. Wagner el passa treballant en la transcripció de *l'Elisir d'amore*, entre altres obres italianes. Descobreix aleshores que la idea de *El holandés errante* (*El buque fantasma*), sobre la que pensava escriure una òpera, està a punt de ser utilitzada per altres compositors. Per a prendre'ls la davantera ven els drets d'aquesta obra a l'editor Pillet i amb els 500 francs que rep arrenda una casa en Meudon i en dos mesos conclou *El holandés errante*.

El 7 d'abril de 1842, Wagner i Minna abandonen París, incapaços de resistir aquell cúmul de contrarietats. Parteixen cap a Alemanya un poc més pobres però amb noves il·lusions a l'esperit.

Franz Liszt (1811/1886). En un dels seus viatges a Berlín, Wagner coneix a Liszt, que tanta importància tindria en el discórrer de la seua vida futura.

Per fi aplega el triomf

Camí a Dresde, Wagner visita a sa mare en Leipzig i realitza una escala a Berlín, on comprén que les seues esperances de poder estrenar allí *El buque fantasma* són infundades. Gràcies a un préstec del seu cunyat Brockhaus, Wagner sobreviu fins l'estrena de *Rienzi* en Dresde. El 20 d'octubre de 1842 queda assenyalat com el dia de la consagració del músic alemany. El públic assistent aclama a l'autor i obliga als actors a eixir a escena més de sis vegades.

En febrer de 1843, Wagner accepta el càrrec de *Kapellmeister* en la cort de Sajonia i en una de les seues visites a Berlín, coincideix amb Franz Liszt, l'incomparable amic que va ser el suport més fidel i ferm durant tota la seua vida. Les estrenes de *El holandés errante* (1843) i de *Tannhäuser* (1845), no van aconseguir el mateix reso que *Rienzi*, si bé aconsegueixen que la música del seu autor es faça cada dia més popular. També per aquesta època, Wagner composa la *Marcha fúnebre* dedicada a Weber, les restes del qual són traslladades de Londres a Dresde.

En la seua faceta de director d'orquestra, Wagner es fa molt prompte de respectar pels públics més entesos. El 5 d'abril de 1846 dirigeix la *Novena sinfonía* del seu admirat Beethoven, comunicant el seu ardor als instrumentistes de l'orquestra. El resultat fou una audició memorable, gràcies a la qual el compositor inicia una amistat amb Hans von Bulow, el més famós director d'orquestra d'aquells anys.

En 1847, Wagner s'entusiasma amb la lectura de *Los Nibelungos* i composa *Lohengrin*. No obstant, el músic no està plenament satisfet dels èxits aconseguits fins al moment. Desitja ampliar el seu camp d'acció i pensa en altres països... París tal vegada? Però no, en la capital francesa reina encara Donizetti. De qualsevol de les maneres no es deixa batre i escriu la *Muerte de Sigfrido*, poema que servirà més tard per a *El ocaso de los dioses*.

Més tard, en maig de 1849, es produeixen els motins de Dresde. Wagner es compromet políticament llançant algunes proclames republicanes i divulgant les seues crítiques al govern d'una manera feroç. Quant estan a punt de detindre'l, es refugia en Weimar, en casa del seu amic Liszt, qui organitza la seua fugida cap a París. Serà un desterro de vora dotze anys.

En l'exili

Els principals destacaments policials en les fronteres alemanyes tenen ordre de capturar a Wagner tan prompte com intente creuar alguna

d'elles. El ban de busca deia entre altres coses: "Wagner és un home de 36 a 38 anys, estatura mitjana, monyo castany i amb ulleres...Deu ser detingut i traslladat immediatament a Dresde". Però Wagner es trobava ja en Zurich, després d'una breu estança en París, d'on deu fugir a tota presa, a causa del còlera que afecta a bona part del territori francès.

En Zurich apareix una nova dona en la vida de Wagner. Es tracta de Jessie Laussot, una americana riquíssima, desgraciada en el seu matrimoni i amb qui Wagner congenia immediatament. A més Minna, la dona de Wagner, viu alegrement eixint de nit en companyia de templatets joves...

En *Mi vida*, el músic relata així els seus encontres amb la senyora Laussot: "Com que el marit estava tot el dia dedicat als seus negocis i la mare de Jessie era completament sorda, molt prompte adquirirem una gran intimitat, gràcies a la coincidència dels nostres gusts i idees".

Per la seua part, Jessie li proposa al compositor que s'escape amb ella a Amèrica del Sud. El músic li escriu una carta a la seua dona, dispensant-li de la seua paraula matrimonial, al temps que li promet la meitat dels seus guanys futurs. Wagner es cita amb Jessie en la ciutat de Brussel·les, però al arribar allí es troba, per a la seua sorpresa, amb Minna, qui l'ha seguit en busca d'una explicació. Damunt, quant acudeix junt a Jessie, el seu home ha decidit acabar amb aquesta situació emportant-se-la amb ell...

Superat aquest pintoresc episodi, Wagner remet la partitura de *Lohengrin* a Liszt, amb l'encàrrec de preparar la seua estrena en Weimar. El fet es produeix per fi en 1851, durant el centenari de Goethe i l'obra obté un èxit considerable. A partir d'aquest moment la música de Wagner adquireix una major dimensió internacional, interpretant-se en països com ara Àustria i Itàlia, on encara no eren conegudes les partitures wagnerianes.

És el temps en el qual es gesta la famosa *Tetralogia*, composta per *El oro del Rhin*, *La Walkyria*, *Sigfrido* i *El ocaso de los dioses*.

Amistats i projectes

De nou en Zurich, Wagner entaula amistat amb la família Wessendonk. El patriarca és un industrial que treballa amb sedes. La seua dona, Mathilde, és una persona sensible, delicada i molt aficionada a la música. Mathilde no tarda en assistir a tots els concerts de Wagner i queda entusiasmada amb la música de l'alemany fins el punt d'oferir-li una caseta junt al llac de Zurich, on el mestre podrà compondre amb absoluta tranquil·litat.

Hi hagué alguna cosa més entre Wagner i la senyora Wessendonk? El cert és que la presència de tal gentil dama (Wagner la descrivia com "*un full de paper en blanc, sense una sola paraula escrita*"), va inspirar al compositor en bona part de *Tristán e Isolda*. Des de la seua retirada a *El asilo*, nom que se li donava al xalet que els Wessendonk havien cedit a Wagner, el músic deixa passar els dies, reconfortat per la lectura de les amables cartes que li escriu el seu bon amic Liszt.

En agost de 1858, Wagner viatja a Venècia, mentre la seua dona regresa a Dresde. Pareix com si el músic vullguera oblidar els problemes domèstics que sobrevenen del seu frustrat matrimoni i en efecte, quant torna a Zurich s'acomiada de Mathilde, fent-li veure que la seua relació no pot continuar sense alçar al mateix temps els naturals rumors d'escàndol. I Wagner no vol vore's altra vegada envolt en una qüestió d'honors malferits.

En Ginebra es troba amb el seu amic Bulow, acompanyat de la seua jove dona Cosima, filla de Liszt. En un arravatament temperamental, Wagner es sent tan desgraciat al no poder tornar a la seua terra natal, que pensa en el suïcidi. Per fortuna, pareix que per fi París respon a la seua crida i la princesa von Metternich gestiona el muntatge de *Tannhäuser* en aquella capital. Napoleó III dona el seu vist i plau i l'estrena té lloc el 13 de març de 1861: segon contenen les cròniques, mai es va donar un fracàs major en qualsevol òpera estrenada en París.

El 15 d'abril, després d'haver interromput les representacions, Wagner abandona la ciutat que tan esquivava se li havia mostrat sempre. Encara tornarà a l'any següent, mentre acaba *Los maestros cantores* i es planteja el seu futur seriosament. Un futur que, pel moment, apareix nibat pel vel ombriu d'un estat econòmic desastrós.

Dos personatges decisius

En aquests instants de desesperació, apareix l'enviat d'un príncep com succeeix als contes de fades, tornant-li la confiança al decaigut Wagner. El príncep és Lluís II de Baviera, anomenat més tard *El rei boig*. Lluís es va fer càrrec del tro del seu país el 10 de març de 1864 i tan punt va pujar al poder, va portar al seu costat a Wagner, al qui admirava profundament. Quasi a l'hora, el monarca mana construir un teatre per a que siguen representades les obres de l'autor saxó.

La protecció del príncep és mal mirada pels envejosos de torn, que continuen sense perdonar les tendències polítiques de Wagner en èpoques passades.

Cosima Wagner, filla natural de Franz Liszt. Es va casar en segons núpcies amb Wagner.

Lluis II es veu forçat a demanar-li al compositor que s'allunyi de la cort, encara que li promet no oblidar-lo, pregant-li que accepti habitar una xicoteta vila que la Corona poseeix prop de Lucerna. Aquest serà, des d'aleshores, el lloc d'encontre entre Lluís II i Richard Wagner.

A finals de 1864, Wagner rep la visita del seu amic von Bulow, de la seua dona Cosima i els dos fills del matrimoni (Minna moriria dos anys més tard, en 1866). En la casa de Lucerna tot estava preparat per a que es desenvolupara l'últim acte d'una història sentimental marcada pels seus alts i baixos. Digam que Cosima s'havia casat sense tindre altre comú sentiment amb el seu marit que la passió per la música. La jove tenia 26 anys quant va iniciar una relació amb Wagner, 25 anys major que ella. Molt prompte Cosima tingué que escollir entre guardar les aparences amb un home a qui no volia – encara que el respectava profundament - o dedicar-se en cos i ànima al ser que reunia, segons ella, el cúmul de perfeccions al qual pot aspirar una dona. El marit, com sol succeir en aquests conflictes, fou l'últim en assabentar-se, encara que quant ho va fer no va poder fer més que resignar-se a la seua sort. El divorci s'aconseguí en la primavera de 1870 i uns mesos més tard, el 25 d'agost del mateix any, la parella contrau matrimoni en l'església protestant de Lucerna. Quant açò es produeix, Cosima ja havia tingut tres fills amb Wagner: Isolda (1865), Eva (1867) i Sigfrido (1869). Franz Liszt es va distanciar de la seua filla Cosima i trencà la relació amb Wagner, donat que la seua recent investidura com a clergue no li permetia acceptar la situació.

Una intriga palatina

En 1870, el mateix de la seua boda amb Cosima, Wagner comença *El ocase de los dioses*, 22 anys després d'haver traçat l'esbós del *Anillo de los Nibelungos*. Prèviament, Wagner haurà se

suportar una nova mostra de la mesquinesa de cert sector de la noblesa, encapçalat per la pròpia reina mare, qui detesta al compositor. El que va passar és que promogueren una campanya de desprestigi presentant a Wagner com a un enemic de la religió (no oblidem que en la catòlica Baviera, un protestant era molt mal vist). Al mateix temps es feren circular sonets al·lusius al compositor, en els quals se li donava el malnom burlesc de "Lolus", pot ser parodiant la seua amistat amb Lluís II (Ludwig = "Lolus"). Per si encara no fora prou, les males llengües no desaprofitaren l'ocasió per acusar a Wagner d'activitats anti-Corona.

Mentre, Lluís II s'impacienta davant l'estat de les obres del teatre que s'està construint. De qualsevol forma les obres de Wagner es segueixen representant a Munich (*El oro del Rhin* i *La Walkiria*). Però Wagner no veu aplegar el moment en que la seua *Tetralogia* puga ser estrenada en el marc promès pel príncep. Per accelerar les obres llança una crida als subscriptors amb la finalitat d'aconseguir els diners necessaris.

Retrat de Luis II de Baviera, també anomenat el Rei Boig, mecenes i protector de Wagner.

Un esdeveniment imprevist vindrà en ajuda del músic. A mitjan de 1870 esclata la guerra franc-prussiana i posteriorment es proclama l'Imperi Alemany. El fet repercuteix en una exaltació popular dels valors patriòtics i Wagner aprofita aquests sentiments del poble alemany (sentiments que ell mateix subscrivia fervorosament), per aplegar a la consciència dels seus compatriotes, en vies d'aconseguir un gran escenari on siga possible representar les pàgines més glorioses de l'art teutó.

La lluita seria llarga i extenuant i Wagner ja no era un xiquet. Als quasi 60 anys i a causa de la vida portada fins el moment, sempre de país en país i amb amargura d'un exili que tal vegada no mereixia, el vell lluitador arrastrava les lògiques conseqüències en forma d'un trencament general de la seua salut. Les neuràlgies i trastorns estomacals eren cada vegada més freqüents i la seua doble hernia inguinal representava una constant molèstia. A més, un procés cardíac es va sumar als mals ja anomenats.

Bayreuth

El príncep Lluís va vindre una vegada més en ajuda del seu amic compositor, construint-li una casa en Bayreuth, a 70 kilòmetres de Nüremberg. La vila, anomenada Wahnfried, és la primera vivenda pròpia que Wagner tingué en molts anys. En quant al Teatre dels Festivals, nom atorgat d'avant mà per a la construcció que es trobava en vies de concloure's, amenaçava amb deixar en la ruïna a Wagner. De nou Lluís II cobreix el descobert econòmic (aquesta vegada 150.000 francs) i el Teatre és un fet.

Els assajos generals per a la primera representació es succeeixen a tota presa. Wagner està a punt d'aconseguir la meta per la qual ha lluitat durant quasi quaranta anys i el dia de l'estrena arriba per fi. La inauguració és el 13 d'agost de 1876 i dura 13 dies; per a la inauguració escull *El anillo de los nibelungos* i encara que l'èxit és absolut, una vegada deduïdes les despeses de l'orquestra, lloguer de trages i demés conceptes que formen el cost de les representacions, l'empresa deu afrontar un dèficit considerable.

Wagner deu partir en busca de noves fonts d'ingressos. I per la causa accepta dirigir una sèrie de concerts en Londres, on és acollit amb tots els honors. Al concloure la seua feina en la capital anglesa, el músic examina la situació de la seua economia i entén que si bé aquests concerts han reforçat la seua fama internacional, en el que respecta als diners, no han estat tan decisius com el que ell pretenia.

La salut del compositor es ressent davant

l'inevitable "stress" que li ocasionen tots aquests desplaçaments. Els metges li recomanen que viatge cap al sud, i a partir de 1877, Wagner passa els hiverns en Itàlia. Trobant-se en Palermo conclou els nombres que li faltaven al seu *Parsifal*. L'òpera s'estrena en Bayreuth el 26 de juliol de 1882 i l'elecció del jueu Levi com a director de l'orquestra, dona molt que parlar, fins el punt de que varis dels amics personals de l'autor es neguen a assistir a la representació.

Hem citat anteriorment la inestimable ajuda que Lluís II va concedir a Wagner, encara que també és de justícia assenyalar que els descendents del compositor retornaren fins l'últim cèntim dels préstecs efectuats pel monarca.

Ocàs i mort

A mitjan de setembre de 1883, Wagner i la seua família es troben de nou a Itàlia, en aquesta ocasió a la ciutat de Venècia, on han arrendat una vivenda junt al Gran Canal. La malaltia del gran músic segueix evolucionant lentament, i la fidel Cosima roman en afectuosa i constant vetlla. Wagner no ha perdut la seua reconeguda activitat i cada dia, abans de l'habitual passeig en góndola, interpreta al piano algun fragment de la seua extensa obra o de la dels seus estimats mestres, Beethoven, Mozart, que tant havien influït en el seu gust per la música.

Les autoritats venecianes li proporcionaren l'últim homenatge de la seua vida, al programar al Teatre de la Fenice la seua *Simfonia en do Major*, obra de joventut de l'autor alemany. El 13 de febrer de 1883, mentre es trobava redactant unes notes al seu diari, Richard Wagner deixa d'existir als 70 anys d'edat. Unes hores més tard, Cosima descobreix el cadàver i es mostra inconsolable. Quant la desesperació ha minvat, s'organitza el retorn a Bayreuth. El viatge fou molt trist i ni tan sols les constants mostres de respecte i dolor que Cosima rep fins la seua arribada a Bayreuth, pallien el sentiment de buit que sofreix la seua ànima. El cos de Wagner és inhumat al panteó familiar de la vila Wahnfried i per a acomiadar definitivament al gran compositor es reuneixen les forces vives de la ciutat, una representació del rei Lluís II i els nombrosos amics que Wagner havia conegut al llarg de la seua vida.

Franz Liszt, qui temps enrere havia perdonat a la seua filla, comprenent per fi la grandiositat de l'amor de Cosima per Richard Wagner, va admetre públicament que amb aquest desapareixia un dels més grans compositors alemanys de tots els temps, a l'altura artística de Ludwig van Beethoven. Tres anys més tard, Liszt moria al mateix Bayreuth als 75 anys d'edat.

Al jardí de la vila Wahnfried, cedida per Lluís II al genial músic en 1868, el viatger atent descobrirà un gran bloc de marbre que indica la situació de la tomba de Wagner, qui reposa al costat de la seua amada Cosima, envoltats els dos per hedra i flors silvestres. Al seu costat, un xicotet monticle de terra indica el lloc de l'etern descans de Ross, el fidel gos de Wagner, qui vetlla el sol de glòria del seu mestre.

LA SEUA OBRA

Els esforços de Gluck i Weber en pro de l'òpera alemanya són recollits per Richard Wagner, i des de les seues obres més primerenques es veu el propòsit d'alliberar al teatre musical de les tradicionals convencions. Per a concretar l'ideal d'un art total va tindre que escriure els seus propis llibrets, única solució vàlida per a que entre la melodia i la poesia, entre la música i l'acció existira una relació més íntima. Els mitjans que li oferia la tradició no eren prou per a les concepcions de Wagner, qui tenia una òptica que exigia noves perspectives escèniques. El mitjà més important que el compositor va tindre que inventar fou el sistema de "leit-motiv", anunciat per Weber, a més de trencar amb les diferències existents fins el moment entre el recitatiu i l'ària, substituïts per una melodia continuada. Altre aspecte de la renovació wagneriana pot contemplar-se a l'orquestra, que adquireix des de les primeres obres un caràcter simfònic que mai abans havia conegut l'òpera. Naturalment, una transformació tan radical havia d'incidir també en els mètodes de cant, amb l'eclosió d'un nou tipus de cantant wagnerià.

Les òperes romàntiques

Si considerem que fins aplegar a la creació de *El holandès errant* les òperes de Wagner tenen una significació menor, malgrat la grandiloqüència meyerbeeriana de *Rienzi*, resulta que el primer títol que ens introdueix en el món musical wagnerià és precisament aquell, òpera coneguda també com *El buque fantasma*. L'italianisme i l'estil *grand'opéra* tenen en esta partitura la seua notable exigència, però l'orquestra mostra una potència i una expressivitat que denoten el simfonisme procedent de Weber. Wagner s'incorpora amb ple dret al Romanticisme alemany.

Integrada en l'evolució estètica de Wagner, *Tannhauser* és la transició per la que l'òpera passa de la seua forma tradicional al concepte wagnerià del drama líric. Encara que la partitura conserva la

separació de números, deu observar-se que el recitatiu ha cedit a les premisses d'un discurs musical continu que entranya el propòsit d'encadenar sense solució de continuïtat la matèria musical.

S'adverteix clarament una reverència a l'òpera italiana, més no en mesura que anul·le la invenció del música alemany, ja molt personal en el caràcter de la melodia i en la consistència de l'orquestració.

Tannhauser manté encara les estructures convencionals del gènere en les seues àries, concertants, corals i músic de ballet, però el drama està més cuidat per la música, que no deixa de prestar un desacostumat èmfasi als personatges. En aquest sentit, *Tannhauser* representa un avanç important en la dramaturgia wagneriana, sense oblidar que ací naix l'estil de cant *parlando* que Wagner desenvoluparà en obres següents.

Amb *Lohengrin* pot considerar-se tancada l'etapa de les òperes romàntiques de Wagner. El bot en la condició de músic és major entre aquesta òpera i *Tannhauser* que el que separa aquesta de *El holandès errant*. Els símptomes de la seua genialitat apareixen en *Lohengrin*, i sis anys de concentració en el seu art, sense ninguna producció, proporcionaran el naixement de la *Tetralogia*, que commocionà al món artístic. D'altra banda, la composició de *Lohengrin* va produir la gestació de les idees estètiques que Wagner desenvolupà en les seues obres literàries.

Lohengrin va produir d'alguna forma rendir tribut al repertori, però al mateix temps és el principi d'una nova etapa. Podria dir-se que dins de les antigues fórmules naixen els nous conceptes artístics de l'òpera. El canvi de criteri no s'oculta i els aspectes més decisius de la revolució wagneriana —el leitmotiv i la fantasia per al tractament de la llegenda— estan posats de manifest en esta obra que, no pot dubtar-se, resultà ser l'impuls per a la creació de les següents. Certament, el camí del leitmotiv s'inicia en *Lohengrin* perquè els temes-record de *Tannhauser* han evolucionat fins convertir-se en una codificació que serà base del simfonisme wagnerià i fórmula de desenrotllaments. Potser que encara els motius no tinguen la flexibilitat que aconseguiran més tard, i en aquest sentit hi haurà que advertir com els temes són a vegades simples caracteritzacions.

L'obra d'art total

Tristan i Isolde és una peça clau en el teatre musical romàntic i coronació del Romanticisme musical, al temps que condensa la estètica wagne-

"Lohengrin" al Teatro Colón de Buenos Aires amb régie i escenografia de Roberto Oswald.

riana. Es produeix en aquesta partitura la ruptura total amb la tradició clàssica que reposa en l'acord perfecte, en la cadència i en la concreció de les tonalitats. L'escriptura musical és eminentment contrapuntística i els temes assumeixen una llibertat absoluta en la més suggestiva amalgama. El llenguatge és contínuament modulant sobre unes línies cromàtiques excitants que mantenen la tensió d'una música que, potser com ninguna altra, resumeix la passió amorosa. D'aquest enlluernador cromatisme destructor del sistema tonal, sorgirà l'estètica dodecafònica de Schönberg. Obra transcendent en la història de la música; *Tristan i Isolda* és un monumental quadre de sensualitat reflectit en la prodigiosa orquestració simfònica que ens envolta en el seu caliginós alè líric.

Amb *Die Meistersinger* (Los maestros cantores) Wagner produeix l'única comèdia musical i la seua composició més humana. L'atmosfera és totalment distinta a *Tristan i Isolda*. Dels climes sensuals, de les passions tenses, de l'inquietant cromatisme ens trasllem a la serenitat d'una música lluminosa, cordial, fresca i airejada per una alegria oberta. La figura de Hans Sachs és exemplar únic en la dramaturgia de Wagner, i la seua judiciosa característica, el seu sa procedir no deixarà d'impregnar el curs de tota l'òpera. Quant en l'acció argumental es subratlla l'amor,

en la música hi ha més tendresa que passió, i en la ridiculització d'algun personatge es nota més el bon humor i la jovial burla que la mala intenció.

Los maestros cantores de Nuremberg és musicalment la més radiant i diàfana composició de Wagner, la qual busca de fets històrics donà fruit de tantes al·lusions a vells corals, a polifonies venerables, a cançons medievals i a temes melòdics que passen íntegrament a formar part de la partitura. L'amalgama d'aquests materials en una òpera que ha deixat de costat el drama musical per a enquadrar-se en el més estricte concepte d'òpera, confereix a l'obra un caràcter documental gens rígid ni vetust. Tot en *Die Meistersinger* és en gran mesura una obra autobiogràfica. No pot dubtar-se que Wagner s'encarna al mateix temps en Walther –revolucionari que rebutja la tradició– i en el savi Hans Sachs –representant del millor esperit artístic en contra de la pedanteria– per a exposar el conflicte estètic del wagnerisme en els seus contemporanis. Lluny de la metafísica del grup d'obres de la *Tetralogia*, *Los maestros cantores* és un prodigi d'espontaneïtat musical i "l'antidot al verí de *Tristan i Isolda*", segons Schneider, qui considera que "després del filtre de la bruixa irlandesa, Wagner beu la cervesa bàvara". Per això, potser, Nietzsche insistia en subratllar el profund germanisme d'aquesta obra.

Venecia, una ciutat estretament unida a l'existència de Richard Wagner i on va morir.
En ella es van gestar les immortals pàgines de *Tristan i Isolda*.

La Tetralogia

La mal anomenada *Tetralogia*, més correctament trilogia amb pròleg, el cicle de *El anillo del Nibelungo*, és la realització més monumental de tota la història de l'art líric. Wagner va esgotar en aquestes quatre produccions tots els recursos musicals, dramàtics i escènics del teatre de l'òpera del seu temps. Com no va aconseguir en ninguna altra composició, *El anillo* s'erigix Wagner com a simfonista poderós que atorga a l'orquestra el protagonisme d'un complex sonor sorprenent. Potser que el concepte teatral de les quatre obres patisca de cert estatisme, però tot ho sublima el verb musical, la majestat de la música que sorgeix amb una vital força interna.

Immens caleidoscopi d'emocions, l'heroisme, la tendresa, la passió, la grandesa dels actes, bons i mals, dels personatges, el més variat conjunt de sensacions es troba plasmat amb una traça tan ferma i tan profundament sentit que, en els moments de més alt vol líric, ens commociona irresistiblement. *El oro del Rhin* com a pòrtic noble, anunciador de bellesa continguda en sí mateix; *La Walkiria* en qualitat de la més humana i lírica de totes les jornades; *Sigfrido*, que fon aquest lirisme en l'aspecte heroi, i *El ocaso de los dioses*, amb la seua immolació sublim, expressen amb poder màgic l'ideal de Wagner de sintetitzar totes les arts en una sola.

L'espiritualitat final

Parsifal tanca el procés creador de Wagner. El compositor no va incloure aquesta obra en les denominacions habituals, considerant que la

qualificació de "festival sagrat" quadrava millor en les intencions que impulsaven la composició. No és fàcil assegurar que *Parsifal* siga la millor obra de Wagner, com pretenen alguns, ni pot afirmar-se que siga l'obra més dèbil, segons altres, que, no obstant, salven els molts moments de gran bellesa continguts en la llarga partitura. En qualsevol cas, la sinceritat de la música, el seu profund naixement musical, el seu intimisme, valora la humanitat de la que poden mancar els personatges escènica-ment. A través d'aquesta música concentrada en sí mateix no deixem de comprendre els dolors d'Amfortas, la puresa de Parsifal i les divergents reaccions de Kundry. En l'aspecte espiritual és difícil romandre insensible a les bellesa del fragment conegut com "Encants del Divendres Sant".

"Idilio de Sigfrido"

Per tancar aquest anàlisi de l'obra de Wagner, solament una referència al *Idilio de Sigfrido*, peça simfònica deslligada de les òperes, encara que d'alguna forma relacionada amb *Siegfried*. Excepte un, tots els seus motius musicals apareixen en aquesta òpera. L'excepció és un tema de cançó de bressol popular que Wagner va orquestrar, amb la resta de la composició, amb mestria, sense perdre mai el sentiment de tendresa que deriva d'aquella cançó, denominada "Schlaf, mein Kind, schlaf ein". El cant de l'ocell, el despertar de Brunilda, la música amorosa del final de l'òpera, el disseny de la banya de Siegfried no són difícils de localitzar en aquesta pàgina tocada d'un lirisme emocionat.

Bibliografia:

Wagner, edicions Parramón, sèrie *Música y Músicos*.

La nota solidaria

El Teatre Echegaray d'Ontinyent va assistir el passat 24 de maig de 2012 a un dels actes més multitudinaris que el CPM d'Ontinyent ha realitzat en la seua història. Es tracta de la representació de l'Òpera de Mozart 'Bastià i Bastiana' que, amb un muntatge espectacular, una cuidada posada en escena i la magnífica actuació dels alumnes de Cant acompanyants pels alumnes de l'Orquestra del CPMO, feren gaudir al públic que abarrotava el teatre. La història d'amor entre Bastià i Bastiana i la intermediació del mag Colàs configuraren un espectacle molt acurat que va mantenir l'atenció de majors i menuts.

Aquesta funció també es va representar a Cocentaina i Alcoi, els dies 25 de maig i 2 de juny, respectivament, on també s'aconseguien sonsors èxits.

Aquesta representació va estar organitzada pel CPM d'Ontinyent, amb la col·laboració de la comparsa Estudiants d'Ontinyent, que regentava la capitania de 2012, i vam convertir aquest acte en una mostra solidària en favor d'AFAO (Associació de Familiars i Amics de malalts d'Alzheimer d'Ontinyent), on es recaptaren uns 2000 euros que es van destinar a cobrir algunes manques que aquesta associació està patint en aquests moments tan dolents.

Des del CPMO creiem que hem d'estar al costat dels més febles, i en la tasca que nosaltres realitzem podem aportar molt, perquè **música i solidaritat** encaixen molt bé: persegueixen els mateixos fins que no són altres que canviar les estructures injustes que perpetuen les desigualtats i mantenen en la **po-bresa** a moltíssima gent en el món.

Per això, i seguint amb la nostra línia solidària, oferirem el proper divendres 17 de maig de 2013, al Teatre Echegaray d'Ontinyent, un Concert Solidari a càrrec dels alumnes de Banda de GP i Cor d'EE, i que anirà destinat a l'ONG *Jóvenes i Desarrollo*, que podem conèixer millor a continuació:

Jóvenes y Desarrollo:

"Pel dret a l'educació universal en tot el món"

Jóvenes y Desarrollo (JYD), és una Organització No Governamental per al Desenvolupament (ONGD) que promou el desenvolupament de la població vulnerable, amb especial èmfasi en la infància i la joventut. Des de 1988 treballem atenent a la infància i la joventut més vulnerada en els països empobrits per a afavorir la formació i l'accés a una educació que brinde oportunitats de futur a les persones i comunitats.

JyD, és una ONGD vinculada al moviment salesià que compta i que treballa en xarxa amb altres ONGD salesianes a nivell europeu i en tot el món. La nostra finalitat és cooperar per un desenvolupament sostenible, humà i social i econòmic que contribuïska a l'eradicació de la pobresa en el món.

Som una ONGD qualificada en 2009 com a ONGD especialitzada en Educació per la AECID, pel que contem amb seriosos criteris que avalen el treball educatiu que realitzem en països empobrits.

D'aquesta manera *Jóvenes y Desarrollo* es consolida com a ONGD referent al sector educatiu amb més de 20 anys de trajectòria en Espanya, destacant:

- Que està especialitzada en la formació professional i Tècnica.
- Que coopera amb qualitat humana i professional des d'un enfocament basat en drets.
- Que les seues accions estan destinades a enfortir les capacitats de les organitzacions locals salesianes treballant en coordinació amb altres membres de la Red Internacional Don Bosco Network, i altres actors promotors del desenvolupament.
- Que en Espanya està present en centres educatius afavorint la inclusió de valors i conceptes de l'educació per a una ciutadania global en el contingut curricular.

Les nostres àrees de treball són tres principalment:

Projectes de Cooperació:

Amb una mitjana anual de 80 projectes en execució en més de 20 països dels cinc continents. Els principals objectius de la nostra cooperació humana, tècnica i financera són:

- La inserció soci-laboral dels joves a través de la Formació Professional i Tècnica;
- L'accés a l'educació en igualtat de condicions de xiquets i xiquetes;
- L'alfabetització;
- La construcció i equipaments d'escoles;
- La formació del professorat;
- La prevenció del treball infantil;
- La prevenció i millora de la situació dels xiquets i xiquetes que viuen al carrer.

Al la següent gràfica es mostren els percentatges totals dedicats a cadascuna d'aquestes àrees:

A més d'aquestes àrees, la nostra tasca en els últims anys ha sigut una forta aposta per la Formació professional i tècnica dins l'àmbit de l'Educació. Per a ells els nostres principals projectes van encaïnats estratègicament a:

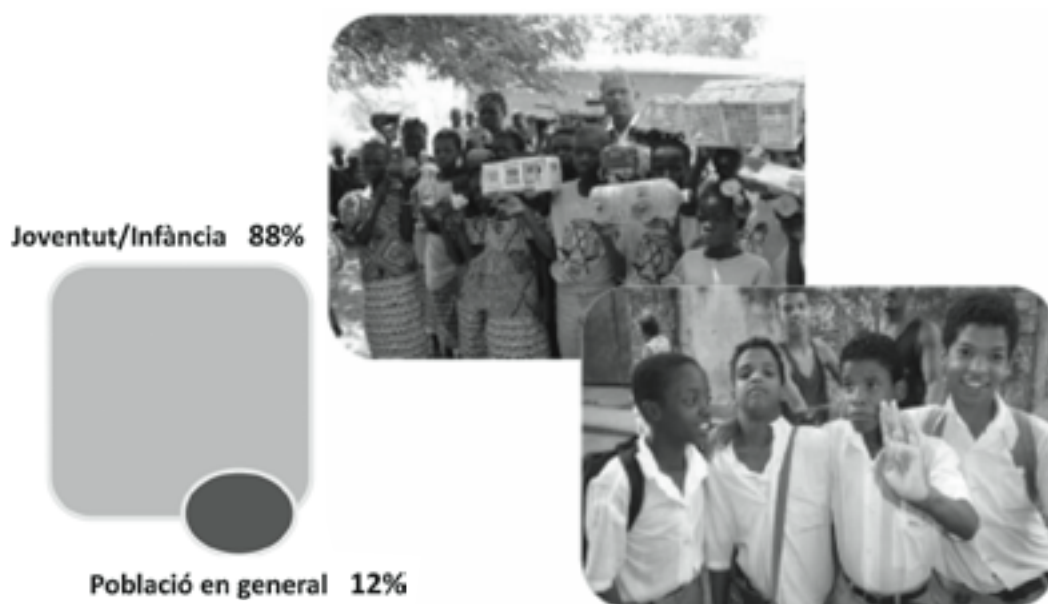
L'Accés a l'educació. Dirigida a joves en situació més vulnerable, promovent l'equitat de gènere tant en l'accés com en la continuïtat educativa.

La Qualitat educativa. Desenvolupant activitats que afavorisquen la formació del personal docent, l'elaboració de dissenys curriculars, la preparació de materials didàctics, etc.

La Qualitat en la gestió. Recolzant iniciatives que milloren l'organització i gestió dels centres educatius dels països empobrits.

La Inserció soci-laboral. Fomentant la creació en cada centre d'un departament escola-empresa que facilite les pràctiques dels joves i els ajude a integrar-se en el món laboral.

El Enfortiment institucional. Ampliant les capacitats de les nostres contraparts per a que junt a les autoritats responsables s'enfortisquen institucionalment les polítiques educatives als països en els que treballem.

Sensibilització i Educació per al desenvolupament:

Educar per al desenvolupament i per a una ciutadania global és educar amb la intenció de que es produïska una transformació progressiva en els valors, actituds i comportaments de la nostra societat. Volem fomentar el respecte i la valoració de la diversitat com a font de enriquiment humà; la defensa del medi ambient i el consum responsable; el respecte dels drets humans individuals i socials; la valoració del diàleg com a eina per a la resolució pacífica dels conflictes; la participació, la coresponsabilitat i el compromís en la construcció d'una societat justa, equitativa i solidària.

L'Educació per al Desenvolupament i la Ciutadania Global presenta un nou marc per a integrar el treball que des de fa anys estem portant a terme als diferents moviments educatius des de l'educació per al desenvolupament, l'educació mediambiental, l'educació per la pau, l'educació intercultural i la de gènere. Totes elles, situant l'accent en un o altre àmbit, han contribuït a definir una educació transformadora i compromesa caracteritzada per:

- Una dimensió global creixent en els seus anàlisis de la realitat, establint connexions entre les dimensions locals i globals, tant en les causes de la injustícia com en les seues solucions.
- Una perspectiva de la justícia en la que es reconeix que l'educació no pot ser mai neutral, sinó que és precisament l'educació la que té que proporcionar al alumnat un posicionament en el moment d'elegir entre mantenir el món tal i com és o participar en la seua transformació en favor de la justícia per a tots.
- Un enfocament basat en els drets humans i en un tipus d'educació que compromet al alumnat en una ciutadania global i activa.

- Uns processos educatius participatius, no autoritaris, actius, proposant una educació transformadora.

Per tot açò, realitzem campanyes de sensibilització per a afavorir en les persones una actitud més compromesa amb la situació de les persones en els països empobrits.

L'any 2011, utilitzant diversos recursos educatius i culturals (obres teatrals, quaderns didàctics, itineraris formatius, exposicions, encontres de joves, jornades) *Jóvenes y Desarrollo* va recórrer més de 95 centres educatius i espais no formals (associacions, centres juvenils,..) de tota la geografia espanyola, aplegant a un total de 28.000 joves beneficiaris de les nostres accions i a 916 educadors.

Voluntariat:

JyD ofereix una proposta de voluntariat de llarga duració per a recolzar els projectes en països del sud. Per a això formem i enviem voluntaris de llarga duració. També oferim un voluntariat per a recolzar les nostres delegacions i seus, tant en l'àrea de projectes, administració i d'educació per al desenvolupament.

Jóvenes y Desarrollo compta actualment amb 49 treballadors distribuïts entre la Seu Central i les diverses Seus y Delegacions Regionals, Autonòmiques i Locals a tot l'estat espanyol, sent el coordinador de la seu d'Ontinyent José Luis Azorín.

Socis: Per a col·laborar com a socis, accedir a la web www.jovenesydesarrollo.org i entrar a la pestanya de col·labora i descarregar formulari per a fer-se soci.

Més informació en:

www.jovenesydesarrollo.org

www.iniciativasolidaria.org

www.nosotroslosabemos.org

epd.cvalenciana@jovenesydesarrollo.org

Notícies

350 anys de la Puríssima d'Ontinyent

L'any 2012 ha sigut any sant a la ciutat d'Ontinyent, en el qual s'ha commemorat el 350 aniversari de la seua patrona la Puríssima Concepció. Dins dels festejos programats per a l'ocasió estava el "Concert a la Verge" que el Conservatori Professional de Música d'Ontinyent ofería el passat 16 de novembre de 2012, a l'Església Santa Maria d'Ontinyent. En aquest concert participaven grups de música de cambra de vent-metall i vent-fusta, a més de l'actuació del Cor de grau professional, que dirigit pel seu professor Vicent Simó, va donar al públic una sorpresa molt especial al interpretar com a peça final, l'Himne a la Puríssima acompanyat per l'orgue de la mà de la professora Cristina Mollà, emocionant a tots els assistents. Sense dubte fou un acte molt especial on es donà mostra de la integració

del CPMO amb la vida cultural i social d'Ontinyent. L'acte fou presentat per Mª José Tornero, presentadora de MK Televisió i Radio Ontinyent.

"Amores" enamora al CPM d'Ontinyent

El passat 19 d'octubre, el Conservatori Professional de Música d'Ontinyent celebrava l'obertura d'aquest curs 2012-2013 amb un extraordinari concert en el que el públic assistent va gaudir de l'actuació del grup de percussió "Amores", posant de manifest que són un referent de la música per a percussió. Utilitzaren un estil interpretatiu

impecable movent-se sempre entre l'avantguarda, lo contemporani i una directa comunicació amb el públic, al que endinsà en un viatge entre el minimalisme i el més rotund impacte sonor. Fundat en 1989, està integrat per Pau Ballester, Àngel García i Jesús Salvador "Chapi". AMORES Grup de Percussió, pren el seu nom de l'obra homònima de John Cage, compositor que ha exercit una forta influència en el grup i a qui van homenatjar al Festival de Otoño de Madrid (1991), contant amb la seua presència. En la seua dilatada trajectòria han desenvolupat un paper decisiu en l'evolució de la música per a percussió a Espanya, estrenant gran part de l'obra escrita per a percussió i composicions dedicades al grup. La seua trajectòria professional sempre ha estat unida a la labor d'investigació, docent i educativa, creant audicions de percussió per a escolars durant els últims 17 anys. Els més importants solistes internacionals han actuat junt al grup.

Premis professionals de Música 2012

Aquest any s'ha celebrat la cinquena edició dels Premis professionals de Música que convoca el CPMO, seguint la normativa de la Conselleria d'Educació, i als que poden optar aquells alumnes que obtenen la qualificació mínima de 9 a l'especialitat en el curs de 6é de GP, a més de tindre una mitjana mínima de 7 a l'expedient acadèmic del grau professional. Els guanyadors de cada especialitat poden optar al Premi Autòmic on participen els guanyadors de tota la província de València.

A l'edició de 2012 optaven tres alumnes, Alberto Ballesta, Eloi Mompó i Mª José Blasco, a les especialitats de Cant, Bombardí i Oboè, respectivament.

La decisió dels jurats, formats per professors del centre que no poden haver impartit classe als participants, és molt complicada donat que sols es pot atorgar un premi per especialitat i el nivell en aquestes circumstàncies és altíssim. Després de la magnífica actuació que oferiren tots tres, es va atorgar el Premi Professional de Música a Alberto Ballesta i Eloi Mompó, i la Menció Honorífica a Mª José Blasco.

Recital de Fagot i Piano

Malgrat que l'assignatura de Fagot al CPMO no és la que compta amb el major nombre d'alumnes, sí que és cert que contem amb bons alumnes representants de l'assignatura, com es va demostrar al recital de Fagot i Piano que ens

oferiren el passat 11 de gener de 2013, Toni Soriano Espí i Joan Ramón Company Tormo, en el qual es va comprovar el nivell artístic i interpretatiu de tots dos.

Per al Conservatori Professional de Música d'Ontinyent és un plaer rebre a antics alumnes que s'han format ací, que estan estudiant als conservatoris superiors de tota Espanya i inclús vivint ja de la música, i que han volgut vindre de nou a la seua casa a oferir recitals, conferències, etc. El pròxim serà Alberto Matarredona, que ens oferirà un recital de Saxòfon el proper divendres 26 d'abril de 2013. Aquest tipus d'esdeveniments suposen una motivació molt gran per al centre en la labor de continuar formant músics.

Des de Picat i Lligat animem a tots els antics alumnes, a que vinguen a la que ha sigut, és i serà la seua casa. Les portes estan obertes!!!

Conferència-Recital

"El Clarinet clàssic i la seua influència en la interpretació del seu repertori"

Els alumnes de l'assignatura de Clarinet tingueren l'oportunitat de gaudir i conèixer una mica més el seu instrument, el passat 12 de febrer de 2013, de la mà d'un dels professors de Clarinet del Conservatorio Superior de Música de Murcia, Miguel Martínez Royo, que els va mostrar un recorregut general sobre el naixement i evolució del Clarinet, el seu repertori més important, la relació entre constructors i intèrprets per a conèixer els clarinetistes que formaren part de l'evolució de l'instrument tant en la seua tècnica com en la seua música i finalment els va oferir un recital de música del segle XX, acompanyat d'explicacions sobre el context històric i analític de les obres interpretades. En el recital, el professor Miguel Martínez, va estar acompanyat pel pianista grec Stefanos Spanopoulos, que actualment és professor en el Conservatorio Superior de Música

de Salamanca y des de l'any 2007 imparteix un Màster de Piano i repertori amb pianista en la Universitat de València.

La màgia de l'alquimista musical Dani Miquel visita el CPMO

Ja feia temps que el departament de Corda del CPM d'Ontinyent tenia ganes de gaudir de l'espectacle que suposa qualsevol actuació de l'original i incomparable Dani Miquel. L'artista va demostrar ser no sols un músic únic, sinó també un magnífic artesà com es va veure a l'exposició d'instruments construïts per ell mateix que ens va mostrar al saló d'Actes del centre. L'actuació va tindre lloc el passat dijous 7 de març de 2013, i va fer les delícies tant d'alumnes com de pares i mares i professors, donat que ens va fer passar una estona d'allò més instructiva i divertida on vam riure, cantar, ballar, aplaudir, aprendre, imaginar... en fi, tot un exemple d'aprenentatge en viu i en directe.

Desde la calma del alma creativa: persiguiendo el arco iris

Perdido arco iris es el juego de la paleta creativa. Cuando empieza a nacer el primer color... es entonces cuando se engarza el cromatismo y timidamente va surgiendo la pincelada.

El mar bravío rezuma cantos y va acercándose a la orilla con susurros y empieza a esculpir el alma con su primer color: blanco luna.

El mar se levanta acompasando al joven latido del ser que llama sin cesar al sonido. Como joven inquieto, toma entre sus dedos las primeras caricias del pentagrama, salpicando las notas de negra noche y como joven indeciso se va sin verse. Busca en el blanco pero sabe que no hay color en el ámbar blanco luna.

El joven latido se empieza a preguntar por qué los grandes maestros llamaron al blanco.

Mientras su hilo plateado le brindó al aire una melodía desnuda, a veces sin estar cubierta por el acorde sobrecogiendo al sentimiento, y se pregunta y por qué no yo?... y sigue emborronando puntos en negro sintiendo que está corregido y su espíritu no es libre, es manifestado por la teoría seca de la escuela.

Camina buscando y buscándose, enfadado su inquieto interior, no se atreve a decir lo que busca su alma al viejo maestro. Esboza de nuevo en lápiz carbón, intentando un color amarillo pero se esparce y no llega a marcar el papel pautado, se pierde redondeando las dudas y no sale su primera canción que late en desasosiego.

Prueba con el rojo cadmio y se pierde en espiral rodeado de pasión sin límite. Es febril la sensación de soñar notas sin orden, la forma musical se escapa porque el aprendizaje es lento y sin límite, a veces la impotencia se deriba en un insomnio perdido.

Pregunta, indaga, se rodea de un añil que le marca unas pautas todavía establecidas, llega un cierto sosiego, una primera melodía de su trazo, empieza a creer como un niño en su primer sueño cumplido, aflora su primera inquietud de que no está errada su andadura.

Mientras alrededor le encuentran huidizo, le llaman el joven latido, le dicen que siempre está

aparte, que tal vez sea el elegido, el naranja en su haz, empieza a emitirse como prelude de un éxito efímero y todavía no encontrado. Ya une la melodía desnuda arropada con el acorde. No sienten frío las notas heladas sin refugio.

Arden brillantes en los haces del sol naranja que entran en el semicírculo del arco iris. Ya se quema en él toda la calma y el desasosiego. Azul se vuelven sus cielos, el niño joven promesa de un estudio sin nombre, empieza a recitar la estrofa dormida en su interior. Se oyen sus primeros aplausos. Se sinete libre de sentimiento, nadie le marca la libertad, es pequeña promesa del aire, del juego de las nubes, del sentir de Dios, escondido por un sueño, que le indica en susurro que llama a su puerta y que debe cantar la melodía continúa de su corazón. Ya apenas se pregunta ¿qué hago?, ¿qué debo hacer?, ¿por qué el maestro rompe mi trazo? No siente miedo.

Y el verde restalla para cubrir una esperanza abierta al sentimiento. Se vuelven los mundos calientes del ser. Esboza febrilmente la caléndula de su volcán. Enfrente la página en blanco se cubre de mariposas de su imaginación. En su médula lleva el escalofrío de sentir el sentimiento. Narra y desnarra el canto de su baile de cisne, halla el poder de la creatividad, nadie podrá traspasar su decir. Encontró la clama rozando su inquietud. La paleta del arco iris juega en sus rizos del pelo, sus duendes rompen la monotonía y se duerme con un lápiz y un papel de renglones sobre su canto.

Y cuando el violeta ronde al espíritu creador, que sigue buscando ese cuento Sinfónico que le hará decir su nombre de esa única obra, de ese único espíritu, de esa única sombra... Concierto de Aranjuez, El amor brujo, El lago de los cisnes... el arco iris se definirá en el cielo brillante después de haber sentido la lluvia en sus ojos en forma de lágrimas, las del sentir sintiendo la voz desde la calma creativa persiguiendo el arco iris y una frase colgará en su centro...

"Amo el amor de sentir diciendo el sentimiento de ver el duende creado y sigo preguntando al misterio... ¿de dónde vienes?"

Encarna Beltran-Huertas López
Professora d'Harmonia i Anàlisi

La banda sonora...

Imaginar-vos que veieu una d'eixes pel·lícules espectaculars que vos agraden tant, però sense música. Sense poder escoltar la fantàstica banda sonora que segurament l'acompanya. Què ocorre?: que les imatges a penes aconsegueixen transmetre'ns les idees i emocions que se suposa haurien de tindre, sense l'ajuda dels sons. No obstant això feu ara el contrari. Agafeu el disc de la banda sonora i escoltar-la sense veure la pel·lícula. Immediatament un tropell d'imatges carregades de significat ens ve a la memòria. Ací valdria dir, ja no allò de que "una imatge val més que mil paraules", sinó "una música val més que mil imatges". I és que el poder d'evocació que té la música és molt superior al de la imatge, perquè la música va directament al "cor de les coses" i amb esta expressió no sols em referisc a la dimensió sentimental de transmetre emocions, sinó al seu sentit figurat : quan dic " al cor de les coses" em referisc que la música té una enorme capacitat de suggerir-nos l'atàvic ; és a dir, el significat profund que tanquen les imatges.

La inquietud, el misteri, la por o la violència; però també, l'alegria, l'entusiasme, l'esperança, l'espiritualitat... són sentiments molt antics que acompanyen l'home des de sempre, per això, en determinades seqüències cinematogràfiques, la música es converteix en un eficaç mig per a descriure'ls amb més força.

En realitat els grans compositors de les pel·lícules modernes no han inventat res de nou, perquè "la banda sonora" , és a dir, la música com a il·lustradora del sentir humà, existeix pràcticament des dels albars de la nostra civilització, en les seues diferents manifestacions: el ball i el joc, la cerimònia religiosa o la mateixa guerra. I per descomptat, l'art.

L'art va trobar en el segle XVII la forma perfecta de fusió entre la música i les històries literàries, amb el naixement del melodrama - el que hui cridem òpera - sent, potser, la manifestació artística que més ha influït en les actuals músiques de pel·lícules.

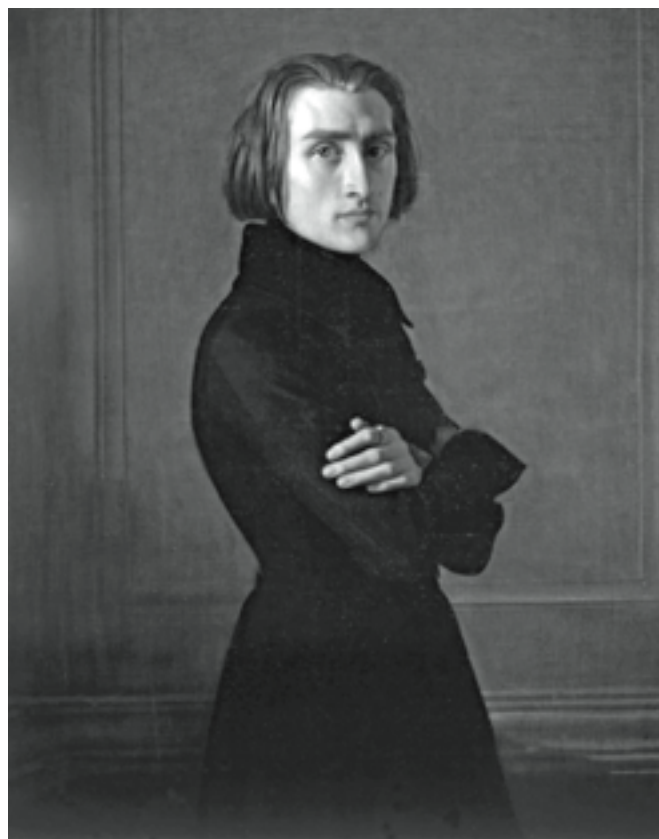
També compositors com Robert Schumann (1810 -1856) van subordinar la música a la poesia, de tal manera que aquella es va enriquir profundament en la seua estructura harmònica i contrapuntística, gràcies a la necessitat d'expressar tots

els matisos lírics dels poemes que il·lustrava, en els seus meravellosos 'lieds' per a cant i piano.

O Hèctor Berlioz (1803 - 1869) que va dotar a les seues obres d'una rica i innovadora orquestració, estimulat per la viva emoció que li produïen les seues lectures literàries, encara que també per les seues intenses experiències personals, traduïdes a música simfònica genialment en la seua 'Simfonia Fantàstica', estrenada en 1830.

Però el compositor que probablement fera més per la moderna concepció cinematogràfica d'utilitzar la música per a descriure formes artístiques alienes, va ser Franz Liszt (1811 - 1886) .

Per a este gran compositor del romanticisme, la música no era sinó el més meravellós i perfecte mig per a expressar el significat profund de la literatura i la poesia. No en va els seus "poemes simfònics" - terme que ell va definir - " Simfonia Fausto", "Sinfonía Dante" o "Els Preludis", etc. eren, en realitat, grans tragèdies literàries orquestrades com a música simfònica. En estes obres no hi havia recitatius, ni àries, ni explicacions literàries, sinó tan sols música, però amb un fort

sentit descriptiu. Encara que, clar, era important haver llegit abans els llibres, cosa que en aquella societat de l'aristocràcia i burgesia centreeuropees era habitual, atès que la lectura era una de les formes més convencionals de distraure's : no hi havia cine ni tele!

El seu gendre Richard Wagner va portar encara més lluny estes idees amb els seus grandiosos drames musicals, on les veus s'integren en la música orquestral com un instrument més, i tot això produeix una espècie de sensació d'estar en el cor mateix de la tragèdia que ens compta. Per a Wagner la música havia de servir als fins de l'expressió dramàtica i no tenia sentit per si mateixa. A més, va desenrotllar la idea del 'leitmotiv', que és un recurs musical que serveix per a descriure determinats personatges i situacions. Idea que el cine de Hollywood ha sabut aprofitar molt bé en pel·lícules com la saga de "La guerra de les galàxies" o de "El Senyor dels Anells".

Un altre gran compositor que al fil de les idees de Liszt i amb un complex i expressionista llenguatge musical, heretat de Liszt i Wagner, va continuar explotant el poema simfònic, va ser Richard Strauss (1864 - 1949) les del qual obres "Simfonia Alpina", " Així va parlar Zaratustra" o "El senyor Quixot ", ja fregant el nou segle XX, han inspirat l'orquestració i el tractament dramàtic de moltes bandes sonores.

Tampoc hem d'oblidar-nos del gran Gustav Holst (1874 - 1934) i la seua cèlebre obra "Els planetes" (1914 -18) on cada un dels astres està orquestrat per a personificar als antics déus de la mitologia antiga, Mart, Venus, Mercuri, Júpiter, Saturn, Urà i Neptú. Plutó va ser afegit després del descobriment d'este planeta en 1930, però no pel mateix Holst, que no va mostrar cap interès en això, sinó pel compositor especialista en la seua obra Colin Matthews i ho va titular 'Plutó el re-

novador'. Quan escoltem esta fantàstica suite orquestral de Holst i més específicament les composicions dedicades a 'Mart' o a 'Júpiter', advertim immediatament tant que han influït estes obres en algunes de les més celebres bandes sonores.

Però... la música de les pel·lícules no s'escolta. No està feta per a "oients", com l'òpera o els poemes simfònics, sinó per a "tafaners", que veuen, així, embellides les imatges. Simplement es percep llunyanament, adherida al desenrotllament dramàtic de l'acció, procurant no ressaltar massa, excepte en moments molt especials. En realitat són imatges sonores el que contemplem a l'anar al cine, per això la major part de les bandes sonores no suporten una escolta del disc, com a música amb valors independents, aïllades de les imatges per a les que han sigut concebudes. És música visual.

A la música sempre li ha costat molt ser autònoma, sense subordinacions visuals, perquè alguns dels seus mas vehements defensors l'han volgut sentir sempre al costat d'expressives imatges.

Esta va ser una de les raons de fons que va portar, en el segle XVI, a la societat de melòmans denominada "La camerata dels Bardi", a publicar articles contra la música contrapuntística en general - és a dir, la música purament instrumental, sense significats o referents literaris - i a favor de la música vocal, que d'alguna manera descrivia escenes concretes i melòdicament era més accessible. Pensaven que aquella era incapaç d'emocionar i que tan sols complaïa a l'intel·lecte, perquè les diverses línies melòdiques s'entrellaçaven d'una manera molt complexa. Al contrari que la monodia acompanyada de la música vocal, que era més senzilla d'escoltar i seria el fonament del futur melodrama.

També va ser la causa que va portar als enciclopedistes francesos en el segle XVIII - precisament a ells, que eren el sùmmum de la 'intel·lectualitat'! - a rebutjar la música de Rameau i de Bach, per ser excessivament intel·lectual, amb les seues complexes harmonies i contrapunts.

I estirant encara més la cosa, però anant-nos a l'altre extrem, trobem la inquietud del pensador del segle VI Boecio, on en la obra filosòfica " De institutione música" defineix un concepte de música espiritual denominada "música mundana",

i que no era sinó una música còsmica i abstracta, a la que ningú tenia accés - raó per la qual no hi ha exemples d'ella, evidentment! - perquè prevalia mes allà de la nostra percepció.

Les melodies que han entrat en la nostra consciència sonora com una espècie d'apoteosi del gaudi, moltes vegades ho han fet associades a imatges de les nostres experiències o a una circumstància vital. Altres vegades han acompanyat, com autèntiques bandes sonores, moments especials de les nostres vides o bé les hem sentit en una pel·lícula junt amb una imatge emocionant, en una òpera, o en qualsevol espectacle visual. El fenomen de la música moderna, per exemple, és a dir, el pop, rock, techno, etc. no es pot separar de les impactants imatges a què acompanya, dels seus carismàtics líders, dels seus espectaculars videoclips, amb eixes hipnòtiques imatges manipulades digitalment, de les seues campanyes de promoció, etc.

L'Excessiu afecció de la música a les experiències visuals pròximes ha sigut una de les raons que ha portat a molts compositors del segle XX a buscar nous llenguatges, nous universos sonors, noves sensacions...a allunyar-se del recognoscible. Com si es tractara d'una renovació de la vella idea de Boecio sobre la 'música mundana', però esta vegada podent-se sentir, han tractat d'accedir a eixa música inabastable i còsmica...y en algunes ocasions, potser, ho hagen aconseguit. Però l'escolta d'estes músiques exigeix una nova disposició per la nostra part. És difícil trobar en elles formes visuals conegudes, a no ser d'incertesa i misteri, perquè al no tindre, generalment, una tonalitat definida, les associacions visuals entren en un altre terreny. La tonalitat està profundament unida al

nostre imaginari visual, a les nostres experiències pròximes i immediates. Però també estimulen este sentit, encara que d'una altra forma i, en última instància, també evoquen coses en la nostra ment.

En les obres dels Ligeti, Scelsi, Xenakis, Lutoslawski, Feldman, Takemitsu, Penderecki, Varèse, Guabidulina, Maessien, o les composicions electròniques de Harvey, Boulez o Saariaho, etc. podem imaginar-nos llampades caleidoscopis permanentment canviants; explosions de formes abstractes; torrents de fluids que s'expandeixen indefinidament per mons inimaginables; textures de densitats misterioses i fascinants; estranyes metamorfosis biològiques; espais inerts buits de coses, on l'espectre cromàtic adquireix insòlits resplandors; elevació espiritual i intens misticisme, qui sap...? El mes suggestiu d'algunes - encara que no de totes, clar! - de les músiques fetes recentment és que, quan ens disposem a sentir-les per primera vegada, hem d'acceptar que ens anem a submergir en mons misteriosos i desconeguts, com a autèntics viatgers cap a "no se sap on..." i a no esperar allò que s'ha trillat, amb les seues clàssiques recapitulacions de temes i altres formes conegudes.

Des que Beethoven va escriure la seua 6ª Simfonia 'Pastoral' estrenada en 1808, on l'artista descriu, més que a la mateixa naturalesa, els estats d'ànim que esta li suggereix; passant per la viva descripció impressionista que Debussy ens evoca en la seua obra 'El Mar' de 1905, en la que la música tracta de mimetitzar la llibertat i hedonisme de l'element marí, a través d'un llenguatge contínuament fluid i abstracte, ple de suggeriments anímics; fins a arribar a obres com "Coptic Light" - Llum copta - (1985) de Feldman, o 'Éclairs sud l'au-delà' - Rellamps cap al més enllà - (1988 - 1992) de Messiaen, descobrim un progressiu allunyament d'allò que s'ha conegut, per a endinsar-nos sigil·losament cap a allò que s'ha desconegut, a través d'un llenguatge cada vegada més sofisticat i complex.

Però són composicions que també podem sentir-les com a música pura, sense adherir-les a cap imatge, simplement com a gaudi en l'abstracció sonora, que en última instància seria el sentit últim de la música.

Rafael Terol Aracil
Professor de Violoncel i Conjunt

La sinestèsia de Kandinsky (1a part)

INTRODUCCIÓ HISTÒRICA

Els primers intents de traduir pictòricament elements musicals són molt antics, la possibilitat de connectar directament els colors amb el so era ja ben coneguda a la cultura Xinesa i Índia.

Més recentment el primer estudi de la sinestèsia¹ entre el color i el so és del sacerdot jesuïta francès Beltrand Luis Castel. Sense dubte era conscient de l'intent d'escriure el to dels sons amb els colors en capes superposades del pintor Arcimboldi. El pare Castel va construir en 1740 un clavecí ocular, on cada tecla era un color.

En 1877, Bainbridge Bishop plantejà un orgue de colors que permetia tocar per obtenir un encontre visual amb llums de colors projectades a través de la il·luminació posterior dels vidres il·luminats i accionats pels martells de l'orgue.

Inclús Newton havia unit els set colors de l'escala musical. Al segle XX el pintor milanès Luigi Veronesi, dibuixant alguns compassos d'una sonata de Beethoven, ens va posar visualment el que era sols la visió auditiva.

En 1911, Alexander Scriabin va posar algunes

A la figura, el teclat de colors d'Alexander Scriabin

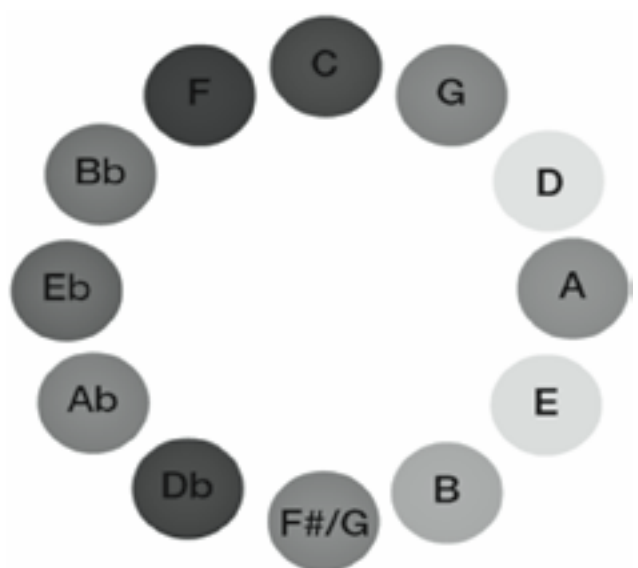
marques a la partitura de Prometeo per a piano i orquestra, que inclouen una projecció de llums colorades.

Arnold Schoenberg, després de les experiències de Scriabin, va escriure, Glückliche die hand (Mà feliç). La partitura mostra signes de colors que deuen ser projectats en una pantalla en relació amb el flux de la música.

En 1913, Carrà va escriure "El Manifest de la pintura dels sons, els colors i els sorolls". En 1928, H. Neugeboren en la Bauhaus, dibuixa en paper quadriculat una fuga de Bach.

Oskar Fischinger creà "Los primeros estudios del 1-13", entre els anys 1929 i 1934, desenvolupant les il·lustracions i els contrapunts visuals de les composicions musicals de Brahms, Mozart i Beethoven. Però el que fou capaç d'entendre profundament la sinestèsia, tant la funció sensorial com la idea artística fou Kandinsky. Ell explorà la relació entre el color i el timbre ajuntant un color a cada instrument musical. També va utilitzar termes musicals como títols per a alguns dels seus quadres.

1.Sinestesia: és la percepció conjunta o interferència de varis tipus de sensacions de diferents sentits en un mateix acte perceptiu. Un sinestèsic pot, per exemple, escoltar colors, veure sons, i percebre sensacions gustatives al tocar un objecte amb una textura determinada.

A la figura, el Cercle de Quintes de Scriabin, que canvia gradualment de color

DESARROLLO DEL TEMA

En aquesta part s'exposen els temes principals de la relació entre Kandinsky, la seua sinestèsia i la música visual.

Es presenten també altres artistes sinestèsics i l'evolució moderna d'esta "traducció de la música a la pintura".

La música visual: a vegades anomenada la "música color", es refereix a la utilització de les estructures musicals en imatges visuals, que poden incloure també les pel·lícules mudes. També es refereix als medis o dispositius que es poden traduir els sons o música en una perspectiva visual.

Una definició ampliada deuria incloure la traducció de la música a la pintura; aquesta fou la definició original del terme, encunyat per Roger Fry en 1912 per a descriure l'obra de Kandinsky.

La música visual també es refereix als sistemes que converteixen la música o so directament en les formes visuals, com pel·lícules, vídeo, computer graphics, per mitjà d'un instrument mecànic, la interpretació d'un artista o ordinador.

El contrari s'aplica també, literalment, la conversió d'imatges al so dibuixant objectes i la

banda sonora d'una pel·lícula.

Els cineastes que treballaven en esta tradició són Oskar Fischinger (Ornament Sound Experiments), Norman McLaren y molts artistes contemporanis.

La música visual es superposa en certa mesura amb la història del cine abstracte, encara que no tota la música visual és abstracta.

Hi ha una gran varietat de definicions de la música visual i, en particular, continua expandint-se.

En alguns estudis recents, per lo general en el món de les belles arts, la música visual es confon a menut amb sinestèsia, encara que històricament mai ha sigut una definició de música visual.

"Des de temps remots, els artistes tenen ganes de crear, amb llums en moviment, una música per a l'ull comparable amb els efectes de so per a l'oïda"
Oskar Fischinger

A vegades també anomenada "música de color", la història d'esta tradició inclou molts experiments amb orgues de color. Artista o inventors crearen "instruments construïts, generalment anomenats color organs, que mostren llums modulades i pintades en una espècie de flux líquid similar a la música".

Existeixen varies definicions diferents de la música color, una és que la música és generalment projecció de color sense forma de llum pintada.

Alguns erudits i escriptors han emprat el terme música de color com a sinònim de música visual.

La construcció d'instruments per a interpretar la música visual en live ha sigut una preocupació constant en aquest art.

Els orgues de color, encara que relacionats, formen una tradició anterior que s'estén des del segle XVIII amb el jesuïta Louis Bertrand Castel que va construir un ocular harpsichord en la dècada de 1730 (amb l'ajuda de George Philipp Telemann, que va compondre per a l'ocasió).

Altres destacats artistes d'orgues de color i inventors són: Wallace Rimington, Bainbridge Bishop, Thomas Wilfred, Charles Dockum i Mary Hallock-Greenewalt.

ESCOLTE COLORS, VEIG MÚSICA: SINESTÈSIA

Dins dels trastorns de la percepció es distingix entre els que afecten a la intensitat (augment de la percepció d'un objecte – hiperestèsia- o disminució de la intensitat -hipoestèsia-) a la fidelitat (deformació d'un objecte real –il·lusió-, deformació

Orgue de color de Rimington

que apareix sense estímul exterior -dismorfòpsia-, transformació d'un objecte -metamorfòpsia-). Entre els trastorns sensoperceptius que afecten a la integritat de la percepció es troben aquells en els que un lloc de distorsionar l'objecte percebut, perdent algun o alguns dels seus components, les percepcions s'aglutinen: són les sinestèsies, un trastorn insuficient de la percepció en el que l'estímul a través d'un dels sentits provoca simultàniament la sensació en altre.

Les sinestèsies més freqüents uneixen percepcions visuals y auditives, de manera que els sons, les paraules o la música evoquen simultàniament la visió dels colors.

A l'exploració d'aquests subjectes el més habitual és que al ensenyar-los números i lletres evoquen un color determinat, o determinats sons s'acompanyen també de visions de colors.

Altres sinestèsies més rares inclouen sensacions tàctils al escoltar sons, percepció de sabors, al veure determinats objectes o percepció d'olors en relació al tacte.

Una de les seues característiques principals és que són involuntàries.

S'estima que les sinestèsies tenen una freqüència d'una per cada 200 persones i la causa del trastorn és desconeguda. Es creu que pot haver algun factor genètic associat, donat que si existeix agregació familiar és més freqüent en dones que en homes.

Els subjectes sinestèsics tenen la mateixa prevalença de processos psicopatològics que la població general.

No hi ha evidència de que aquest trastorn perceptiu comporte una major inclinació a les arts, encara que sí es sap de molts artistes, pintors i compositors principalment, que veien colors al escoltar música.

LA SINESTESIA DE KANDINSKY

D'origen rus, Kandinsky no sols és un artista àmpliament reconegut per realitzar les primeres pintures abstractes en el món, sinó que la seua ambició artística fou més enllà. Va voler evocar el so a través de la vista i crear l'equivalent pictòric d'una simfonia que no sols estimula als ulls, sinó també a les orelles.

es creu que Kandinsky tenia sinestèsia, una condició sense perill que permet a una persona apreciar els sons, els colors o les paraules amb dos o més sentits al mateix temps; en el seu cas, els colors i els signes produïen sons particulars o notes musicals, i viceversa.

Encara hi ha debat al voltant de si Kandinsky tenia una sinestèsia natural o simplement experimentava amb aquesta confusió dels sentits en combinació amb les teories de color de Goethe, Schopenhauer i Rudolf Steiner, a fi de promoure la seua visió de un nou art abstracte. A pesar de la falta de proves mèdiques per a la sinestèsia de Kandinsky, la correlació entre el so i el color fou una preocupació permanent per a l'artista.

Potser Kandinsky va descobrir la seua sinestèsia en una representació de l'òpera Lohengrin de Wagner a Moscú:

"He vist tots els colors del meu esperit davant els meus ulls. Salvatges, quasi boig, es van esbossar las línies de front a mi. "

Kandinsky

En 1911 fou igualment traslladat per un concert de Schoenberg i acabats de pintura "Impresión III" dos dies després.

L'artista abstracte i el compositor atonal es feren amics: des d'aleshores l'artista utilitzà el vocabulari musical "per a trencar les parets musicals del seu propi art".

Després de 1910, es va desvincular del seu treball en tres categories:

- Impressions
- Improvisacions
- Composicions

A sovint s'inclouen títols musicals a fotos individuals. També va concebre tres jocs sinestèsics combinant l'art de la pintura, la música, el teatre i la dansa en obres wagnerianes d'art total que foren dissenyades per a unificar tots els sentits.

Sense dubte Kandinsky va portar a la recuperació de la sinestèsia en Europa, però hi ha molts altres exemples de la influència del so en l'art:

- El grito de Munch
- Los Nocturnos de Whistler
- Armonías a los cantos de Pound
- Cuartetos de Stearns Eliot

No obstant això el curió don de Kandinsky, que fou traduït amb èxit als llengües com "Música visual" per Roger Fry, va donar al món una altra forma d'apreciar l'art que s'hereta per molts més poetes, artistes abstractes i els rockers psicodèlics a la resta del dissonant segle XX.

RELACIONS ENTRE EL COLOR I LA MÚSICA PER A KANDINSKY

Kandinsky en les seues obres exposa les seues teories sobre l'ús del color, ja veient un vincle molt estret entre les obres d'art i les dimensions espirituals.

El color pot tindre dos efectes en l'espectador: un efecte físic, poc profund i basat en les sensacions momentànies, determinat pel registre per part de la retina d'un color més que altre; un efecte psíquic degut a la vibració de lo espiritual, (produïda per la força psíquica dels sers humans) a través de la qual el color aplega a l'ànima i que pot ser directe o es produeix una sensació amb altres elements sensorials.

El efecte psíquic del color està determinat per les seues qualitats sensibles: el color té: sabor, olor i so.

Així que el roig, per exemple, desperta el sentiment de dolor, no per una associació d'idees, (roig-sang-dolor), però en les seues pròpies característiques, pel seu "so interior".

Kandinsky utilitza una metàfora musical per a explicar aquest efecte: el color és la tecla, l'ull és el martell, l'ànima és un piano amb moltes cordes.

El color pot ser càlid o fred, clar o obscur.

Aquests quatre "sons clau" es poden mesclar:

càlids clars, càlids obscurs, freds clars, freds obscurs.

El punt de referència per als colors càlids és el groc, el color blau és la referència per als freds. A les polaritats calor-fred Kandinsky dona un doble moviment: un horitzontal i l'altre radiador.

El groc està equipat amb un moviment horitzontal que li permet avançar cap a l'espectador respecte al plànol en el que es troba físicament, a més té un moviment excèntric-centrifugat, donat que s'expandeix cap a l'exterior, enlluerna i rebu-tja.

El color blau té un moviment horitzontal que el fa retrocedir davant l'espectador i té un moviment concèntric-centrípet, donat que s'envolta al voltant de sí mateix, creant un efecte de busseig atraient a l'espectador.

Kandinsky, sempre seguint la teoria per la qual el moviment del color és una vibració que toca les cordes de l'interior, descriu els colors d'acord amb els seus sentiments i emocions que desperten en l'espectador, comparant-los amb instruments musicals.

S'ocupa dels colors primaris (groc, blau i roig) i després dels secundaris, (taronja, verd i morat), cadascun és el resultat de la combinació entre els colors primaris. També analitzarà les propietats de color marró i gris.

La composició pictòrica està formada pel color que, encara que en la nostra ment és il·limitada, en realitat pren forma. Color i forma no pot existir per separat en la composició. La combinació de la forma i el color es basa en la relació privilegiada entre les formes i els colors individuals. Si un color s'associa a una forma privilegiada, els efectes i les emocions dels colors i les formes es van millorant.

Molt important és també l'orientació de les formes en una obra pictòrica, per exemple, el quadrat d'un costat és sòlid, conscient, estàtic; en una cima és inestable i s'unirà al roig càlid, no a un fred o de meditació.

La composició d'una pintura no sols deu respondre a les necessitats de l'aparença estètica però deu ser coherent amb el principi de necessitat interior, el que l'autor anomena honestitat.

La bellesa no és més que lo que correspon als cànons ordinaris i predeterminats.

La bellesa és lo que respon a una necessitat interior.

Sergio Casanova Jordán
Alumne de Saxòfon

Des de consergeria...

Este año me ha tocado a mí escribir unas líneas para el número de la revista del conservatorio la verdad no sé ni qué decir. Así que os contaré cómo llegué aquí.

Llevo en el Conservatorio tres años y vine aquí sin esperarlo. ¡La vida es así de impredecible! Soy interina de la Generalitat valenciana, cuatro años antes trabajaba como administrativa en la oficina del *Servef* (ésa que desgraciadamente muchos conocen), primero llevando el registro de los cursos y luego en demandas. Pero en el 2009 debido a un "concurso de traslado" me desplazaron.

A los dos meses me llamaron para trabajar en el *Conservatori de Música d'Ontinyent*. ¿Conservatorio? ¿Música? Yo que no sé diferenciar un do de un fa... !!! La única relación que tenía con la música y con los músicos era en las fiestas de mi ciudad y, por supuesto, que siendo alcoyana es festera. Mis conocimientos de música, los compositores clásicos, sus obras, los había aprendido cuando cursé 1º de bachiller hace ya unos años.

Así que llegué sin saber qué me esperaba y lo que encontré fue un gran cambio. De repente horario de tarde, pasé a ser auxiliar de servicios que es básicamente ser responsable de las funciones de una conserjería y además en una consellería nueva para mí. He de confesar que los primeros meses fueron durísimos porque tuve que compaginar horario con vida familiar, aprender nuevas tareas y adaptarme al ritmo de un centro educativo.

Y, poco a poco, fui descubriendo un mundo maravilloso y totalmente desconocido para mí. Fui viendo la labor del profesorado, su dedicación por la enseñanza, su paciencia hacia los alumnos y el arte de enseñar que no es nada fácil. También fui conociendo a parte del alumnado (¡Majísimos!), la ilusión de los más pequeños y el mérito de los más mayores que compaginan estudios de secundaria con los del centro, siendo capaces de interpretar una ópera como verdaderos profesionales, com-

poner música, hacer conciertos y un largo etc. Y por supuesto, conocí a la persona que está al pie del cañón todas las tardes conmigo: mi maravillosa compañera Rafaela.

Así que después de tres años sigo sin saber diferenciar las notas, pero reconociendo los instrumentos, las partituras de piano, descubriendo la clave de fa y por supuesto, conociendo a los verdaderos protagonistas de cualquier fiesta: LOS MÚSICOS. ¡Sí! ¡Ya lo creo que sí! Tenéis un país musical maravilloso. Tenéis el arte de cambiar el estado de ánimo de una persona, tenéis la varita para que la gente disfrute. Así que disfrutadlo y hacedlo disfrutar a los demás!

Creden Atienza

Cinc anys de Festival

Aquest any se'n han complit cinc des de que encetàrem el Festival de Percussió. Relatar tot el que ha ocorregut arran de la celebració d'aquest encontre anual resulta complicat, com a mínim. Malgrat tot, vaig a intentar contar-vos una mica com han sigut aquests cinc anys de festivals.

El primer fou l'any 2009, on els grups convidats van ser els de Riba-Roja i Altea. Es va celebrar a la Sala Gomis d'Ontinyent on el públic va poder escoltar obres per a tots els instruments de la gran secció de la percussió.

Un any més tard vam gaudir amb la visita dels companys del Conservatori de Dénia. Aquest cop vam repetir emplaçament per a l'encontre. Molta gent es va interessar per un festival que poc a poc anava consolidant-se.

L'any 2011, i per tercer any consecutiu, el Festival de Percussió es va tornar a realitzar a la Sala Gomis. Aquest any van ser convidats el Conservatori "Mestre Vert" de Carcaixent, el grup de percussió de la Unió Musical de l'Eliana i el grup de percussió de l'Escola de Música "Jose Mª Ferrero" de la SUAM d'Ontinyent, la meua banda. En aquesta edició es va ampliar el nombre de grups participants a l'esdeveniment.

A conseqüència de les retallades pressupostaries en matèria d'ensenyament públic, l'any 2012 vam haver de traslladar l'escenari del festival al Saló d'Actes del nostre conservatori. Tinguérem l'honor de rebre a l'alumnat del Conservatori Superior de Música "Joaquin Rodrigo" de València. Més tard vam ser nosaltres els qui anàrem a València.

Recentment, en l'edició d'aquest any, la qual es va tornar a realitzar al nostre conservatori, vam rebre als estudiants de percussió del Conservatori de Cullera. Val dir que l'assistència de públic a l'esdeveniment fou massiva, i el nivell de les interpretacions més que acceptable. El passat 14 de març nosaltres tornàrem l'intercanvi als nostres companys de Cullera.

La preparació d'aquest festival és molt costosa, però sempre intentem fer-ho el millor que podem. Quant aplega el dia del festival, tots els alumnes traslladem els instruments al Saló d'Actes, fem l'últim repàs a les obres i se'n anem a berenar amb companyia dels companys convidats. Finalment fem el festival, gaudint tot el que podem i més i així és com ha anat consolidant-se aquest esdeveniment.

Tota aquesta feina s'ha d'agraciar als professors Pep Soler i Sonia Antón, a més de l'anterior professor Romuald Gassó, i a banda dels alumnes, perquè són els que han lluitat perquè aquest festival siga avui en dia importantíssim.

Per concloure, sols dir-vos a tots els qui llegiu aquest article que l'any que ve, si no passa res, ho puguem tornar a contar.

Carlos Conca Vicedo
Alumne de Percussió

Memòria gràfica

14-03-12
Centre Cultural
Caixa Ontinyent
Concert de Corda

28-03-12
Saló d'Actes CPMO
IV Festival de Percussió

03-05-12
Masterclass de Trompa
Manuel Pérez Ortega
SBLM

08-05-12
Centre Cultural
Caixa Ontinyent
Concert de Clarinet

17-05-12
Centre Cultural
Caixa Ontinyent
Concert de Piano

24-05-12
Teatre Echegaray
"Bastià i Bastiana"

30-05-12
Saló d'Actes CPMO
Concert didàctic de Corda
per a escolars de primària

07-06-12
Col·legi Sta. Maria
Classe didàctica Fagot

07-06-12
Centre Cultural
Caixa Ontinyent
Concert Homenatge als
"Compositors d'Ontinyent"

21-06-12
Centre Cultural
Caixa Ontinyent
Concert
Cant i Piano

19-10-12
Saló d'Actes CPMO
Concert d'Obertura
"Amores
Grup de Percussió"

23-11-12
Saló d'Actes CPMO
Premis Professionals
de Música'12

11-01-13
Saló d'Actes CPMO
Recital Fagot i Piano

08-02-13
Saló d'Actes CPMO
Premis Ciutat d'Ontinyent 2012

07-03-13
Saló d'Actes CPMO
Concert didàctic
Dani Miquel

Anecdotari Musical

En el Bar s'arregla tot

Quant J.S.Bach era cantor a l'església de Santo Tomás de Leipzig va haver un moment en el que es va sentir un poc cansat de la rigidesa que suposava dit càrrec, donat que ell desitjava compondre altres coses al marge de la música religiosa. Junt amb altres músics formà aleshores el Collegium Musicum que posteriorment passà a dirigir. Fins ací res estrany. La gràcia d'aquests encontres era on es donaven els seus concerts, ja que era ni més ni menys que en un Café. Exactament en el Café Zimmermann de Leipzig. Des d'aleshores els cafés tenien la mateixa funció que avui en dia: eren llocs on la societat del moment es reunia per a xarrar i passar una bona estona. Si els clients d'aquest establiment guardaven o no el silenci que es requeria a una sala de concerts, és poc probable, però ens quedarem amb la incògnita. Tal vegada si hi hagueren sabut qui estava posant música de fons a les seues reunions i el que anava a suposar per al món de la música en un futur, hagueren emmudit de colp.

Precaució musical

"Una vegada, a una roda de premsa li van fer la següent pregunta a Alfredo Kraus:

- Mestre, Com és que ja no canta I Puritani, si vostè encara conserva el Re?

Al que Alfredo Kraus va contestar:

- Doncs vorà, per la idèntica raó per la qual, encara conservant una bona forma física, hui he pujat a aquesta roda de premsa per l'escalera en compte de fer-ho per la finestra. Perquè, encara que puga fer-ho, no tinc ganes de trencar-me la crisma o de fer malabarismes.

Un cert deix d'enveja, potser?

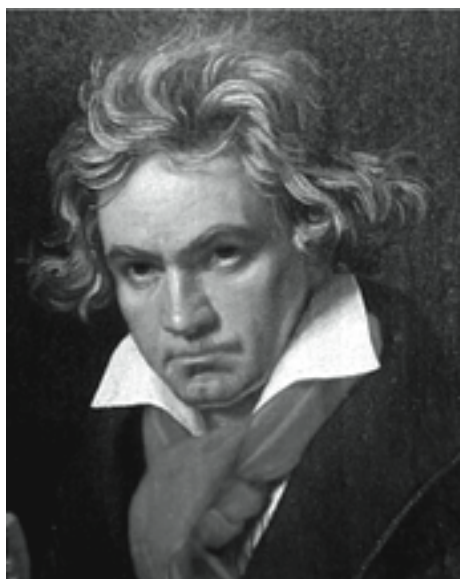
Vivaldi és conegut per haver escrit més de 500 concerts, però el compositor Igor Stravinski, una vegada va dir que Vivaldi no havia escrit 500 concerts, sinó que 500 vegades el mateix concert, al tindre tots la mateixa composició...

Si alçara el cap...

Sabem de la importància de la música com un llenguatge universal i la relació de la música amb altres arts i ciències. Doncs bé, la música també té molt que veure amb l'esport, en concret amb el futbol.

La prova d'açò és l'himne de la "UEFA Champions League", eixa sintonia èpica i inconfusible que taral·laregem mentalment.

Però aquest himne no és una composició original. És una adaptació de "Zadok the priest", una peça de Händel realitzada per a la coronació del rei Jorge II en 1727. De fet, des d'aleshores ha sonat en les coronacions de tots els monarques britànics, amb un text bíblic referent al rei Salomó. Per motius obvis, la lletra de la versió de la Uefa és molt més terrenal, i parla de vaguetats de l'estil de "els millors, un gran esdeveniment", etc...

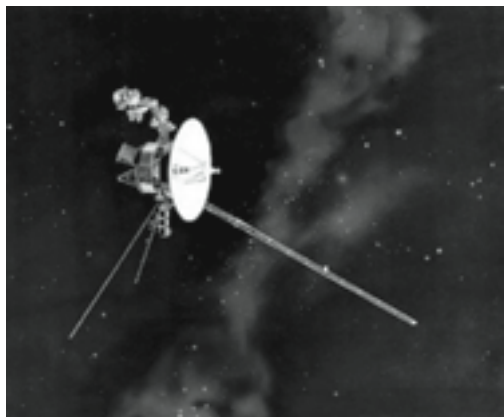
Si aplega a escoltar...

Beethoven es va anar quedant sord per culpa d'una acumulació de plom en el seu sistema auditiu. Açò fou causat probablement per ingerir aigua del grifo de la seua residència donat que las tuberíes eren de plom (material que hui en dia ha sigut retirat de tots els edificis antics en el sistema de subministrament d'aigües perquè produïa intoxicacions i malalties similars a les de Beethoven). Per poder compondre i tocar disposava d'aparells com una "antena" pareguda a la que se'ls posa als gossos per a que no es rasquen, un otòfon per als oïts i una taula de fusta fina que mossegava mentre tocava per a notar les vibracions de la música. La seua Novena Simfonia la composà plenament sord.

La sinceritat de vegades dol

El compositor Hugo Wolf envià un dels seus lieder a Brahms per a conèixer la opinió del mestre hamburguès. El propi Wolf ho va contar així: Una vegada li vaig enviar un lied i li vaig demanar que marcara una creu allí on pensava que tenia errades. Brahms em va tornar intacta la partitura amb una nota en la que deia: No vull convertir la seua composició en un cementeri.

Entre línies i espais

La sonda espacial Voyager 1, que fou llançada per la NASA en 1977, conté, a més de discursos dels presidents de l'època en la que es va llançar i diverses anotacions sobre la raça humana, un disc amb la Novena Simfonia de Beethoven. Qui tindrà el plaer d'escoltar-la?... Qui sap...

Per cert, la sonda portava, a data de 15 d'agost de 2006 ha recorregut 150,000 milions de kilòmetres i segueix encara en el seu viatge. Aquesta distància és cent vegades la que hi ha entre la Terra i el Sol.

En compte amb aquest any 2013

Presentem ara un cas interessant per als numeròlegs: tota la vida de Wagner pareix haver estat dominada pel número 13.

Per exemple, el nom Richard Wagner té 13 lletres. Wagner va néixer en 1813 (aquests dígit sumen també 13), i va romandre exiliat d'Alemanya durant 13 anys.

La seua òpera Tannhäuser s'estrenà un 13 d'abril, i la seua desastrosa primera representació a París va tindre lloc el 13 de març, mentre que l'estrena del cicle complet de El anillo del nibelungo s'inicià un 13 d'agost.

Wagner va escriure 13 òperes, i va morir el 13 de febrer, en l'any 13 del nou govern alemany.

La nova Mozart

Alma Deutscher té 7 anys, va néixer a Dorking (Gran Bretanya) i és una xiqueta extraordinària. És filla d'un pare flautista i lingüista i d'una mare organista i professora universitària. Als dos anys ja es sabia totes les notes del piano i en el seu tercer aniversari li regalaren un violí i sols un any després ja podia tocar sonates de Haendel. Als quatre anys d'edat ja improvisava sobre el piano, però això potser no impressione tant com que als sis anys composara la seua primera sonata o que ara, amb set, haja compostat una òpera curta.

L'òpera, The Sweeper of Dreams (L'agranador dels somnis), ja ha rebut elogis de la English National Opera. El text és una adaptació del conte d'Elizabeth Adlington titulat The Calling.

Alma té un propi canal en YouTube que compta amb més de 50 mil seguidors. En aquest canal apareixen vídeos d'ella tocant les seues pròpies composicions o peces de famosos músics.

A aquesta jove compositora, pianista i violinista l'anomenen "la nova Mozart", doncs recorda al xiquet prodigi més famós del món, Wolfgang Amadeus Mozart. No obstant això ella reconeix que sols vol ser Alma, no Mozart.

Alma no va a l'escola i estudia a casa. En Anglaterra és algo molt normal i molts dels seus amics també estudien a casa. Encara que Alma fa diverses activitats amb els seus amics, com excursions i classes de Ballet, dedica moltes hores al dia a la música. Destina prop de quatre hores diàries a tocar el piano o el violí, compondre i improvisar.

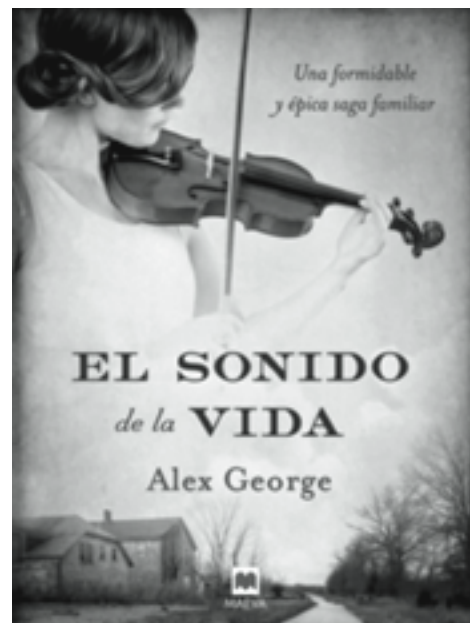
Com ella mateix explica, li agradaria: "composar com Mozart, tocar el violí como Perlman i tocar el piano com Barenboim".

La Batuteca

Biblioteca

El sonido de la vida és un emocionant viatge que comença a Hanover en 1904 i finalitza a Beatrice, Misuri, en l'actualitat. El narrador és James, el net de Frederick i Jette, una parella que s'enamora malgrat l'oposició de tots. L'única alternativa que els queda és fugir de la seua Alemanya natal fins als Estats Units, la terra de les oportunitats a principis del segle XX. El destí els porta fins a eixa petita ciutat de Misuri, on decideixen establir-se i on naixeran els seus fills. James desgrana la història de quatre generacions de la seua família amb la música com a fil conductor, que fou lo que va unir als seus avis i marcà el devenir de tota la família. Commovedora, divertida i emocionant, *El sonido de la vida* és una història universal amb la que tots ens podem sentir identificats i un homenatge a la música del segle XX, des de l'òpera de principis de segle, al blues i el swing dels anys trenta i la música pop dels seixanta.

Amb *El ruido eterno* Alex Ross va aconseguir un èxit sense precedents en un llibre sobre música: la unanimitat crítica i la popularitat entre els lectors el convertiren en el gran autor internacional sobre el tema. En *Escucha esto*, el crític musical del New Yorker continua la seua apassionada exploració d'aquest art, i «ens demostra que comprendre la música és una forma d'entendre el món» (Time).

En aquest llibre, Jacques Sagot recopila una sèrie d'articles i assajos publicats prèviament en diversos medis, en els quals analitza, discuteix o simplement conversa (i fins i tot juga) sobre obres i compositors destacats de la música clàssica europea, des de el barroc fins les avantguardes de la primera meitat del segle XX, així com altres temes afins a la música orquestral o de cambra.

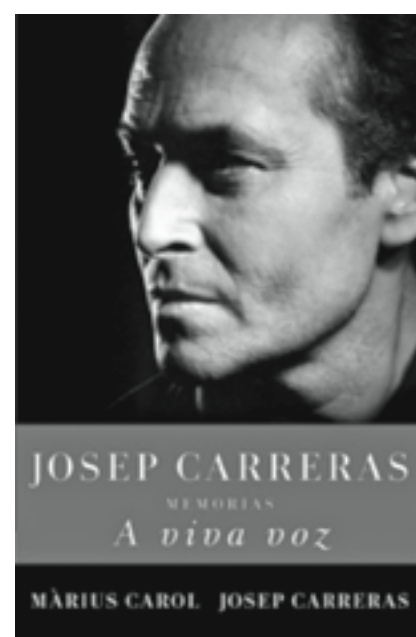
Música al límit reuneix el millor de tres dècades de reflexions d'Edward Said sobre música, una de les seues grans passions. Comprendent una gran varietat de compositors i intèrprets, Said analitza el seu context social i polític, i ofereix perspectives agudes i a menut sorprenents. Reflexiona sobre la censura de Wagner a Israel; la relació entre la música i el feminisme; i les obres de Beethoven, Bruckner, Rossini, Schumann o Stravinski, entre altres. Sempre eloqüent, revelador i profund, *Música al límit* reforça la reputació de Said com un dels intel·lectuals de referència del segle XX.

Aquestes *Conversaciones sobre música* entre Wilhelm Furtwängler, un dels majors directors d'orquestra del S. XX, i Walter Abendroth, reconegut crític musical a la vegada que compositor, tingueren lloc en 1937. Cadascuna d'elles va tindre un tema central: la influència de l'obra musical en el públic; les distintes possibilitats d'interpretació; lo dramàtic en les composicions de Beethoven i també sobre la seua Novena Simfonia (recorde's la llegendaria interpretació d'aquesta obra que Furtwängler va portar a terme en la reobertura dels Festivals de Bayreuth en juliol de 1951); la creativitat en la interpretació; sobre el compositor i la societat; i, finalment, sobre la música tonal i la atonal. Vives i plenes d'esperit, estes converses, dirigides a un ampli cercle de lectors, ofereixen les múltiples experiències i les madurades idees d'un artista de primer ordre sobre les preguntes i els problemes que el seu art suscita.

A viva voz, escrit a quatre mans junt a Màrius Carol, són les apassionades i esperades memòries de Josep Carreras, una de les veus més belles, universals i respectades dels exigents cercles operístics. En elles el tenor català no sols parla de la seua trajectòria artística, sinó també de totes les facetes de la seua vida personal i pública, que fan d'ell sense dubte un gran artista, però també algú compromès amb el seu temps, algú que té molt que contar.

Un record autobiogràfic que emociona i entusiasma, el relat en primera persona d'un dels cantants lírics més aplaudits de tots els temps.

Videoteca

El prestigiós director d'orquestra hongarès Zoltan Szanto (Niels Arestrup) es dirigeix a París per a dirigir la fastuosa òpera de Richard Wagner, Tannhäuser. Allí, es trobarà amb nombrosos problemes, tant polítics, com operístics, com orquestrals. A açò se li suma l'aplegada de la diva sueca Karin Anderson (Glenn Close), amb la que no té bones relacions inicials, però que amb el temps es converteix en amor. Junts intentaran resoldre tots els problemes sorgits en l'òpera, però quant Karin s'assabenta de l'existència de la dona i els fills de Zoltan, se'n va.

La soprano neozelandesa Kiri Te Kanawa doublà a Glenn Close en les escenes en les que està cantant. Ella és en sí la vertadera Elisabeth de Tannhäuser.

Nominada al León de Oro al millor director en el Festival de Venècia.

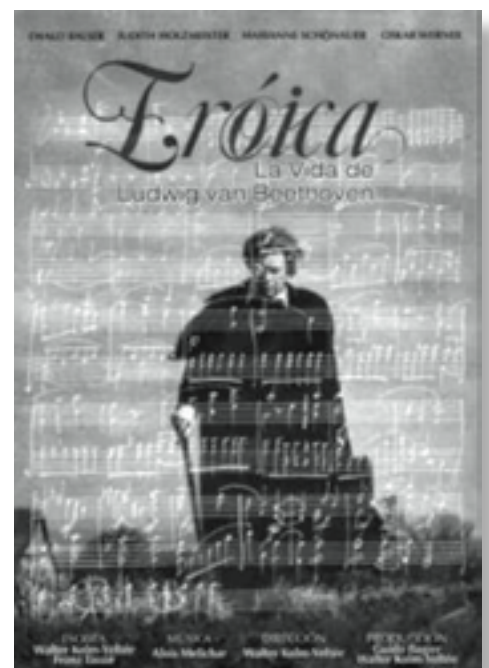

El cèlebre compositor Gustav Mahler realitza junt a la seua dona Alma un viatge a un dels seus concerts. Durant el trajecte en tren, els records acudeixen a la memòria de Gustav i eixos temes que suposen les seues preocupacions i les seues principals obsessions, tals com el seu fallit matrimoni amb Alma, la seua indesitjada conversió del judaisme al catolicisme, les morts del seu germà i el seu fill menut o la seua turmentada infància acudeixen a la seua ment, composant així el retrat de l'home que hi ha darrere de tan mítiques composicions musicals.

Pel·lícula documental sobre Beethoven enfocat en l'estrena de la seua tercera Simfonia "Heroica", així anomenada en honor i amb dedicatòria a Napoleó Bonaparte.

El film intenta recrear de forma precisa les situacions que es van viure eixe dia: les converses, les persones que assistiren, frases i anècdotes, etc.

Totalment recomanable també pel privilegi de poder escoltar una magnífica interpretació per part de l'Orchestre Révolutionnaire et Romantique.

Vitus és un xiquet que pareix d'un altre planeta: és capaç d'oïr com una rata penada, toca el piano com un virtuós i estudia la enciclopèdia amb tan sols cinc anys. Els seus pares no poden evitar anticipar un brillant futur per a ell. Volen que Vitus siga pianista. Malgrat tot, el petit geni prefereix jugar al taller del seu excèntric avi. Somnia amb volar i amb una infància normal. Pareix que finalment, a través d'un episodi dramàtic, Vitus pren el control de la seua pròpia vida...

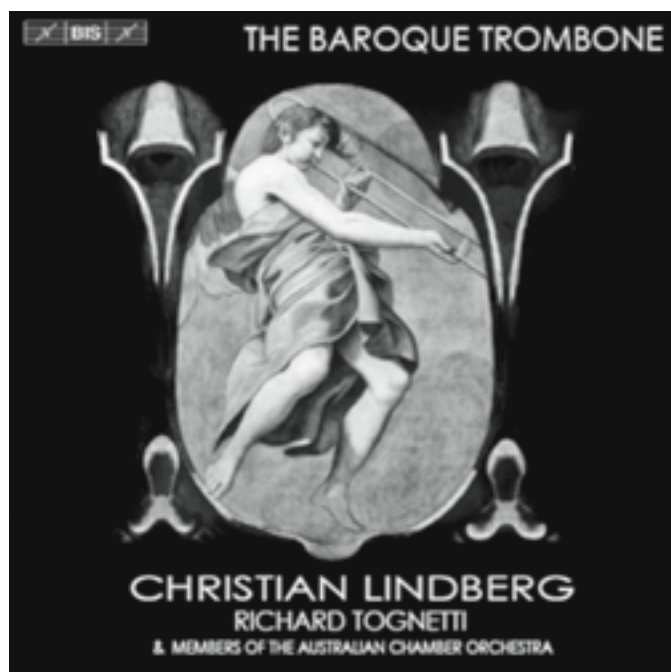

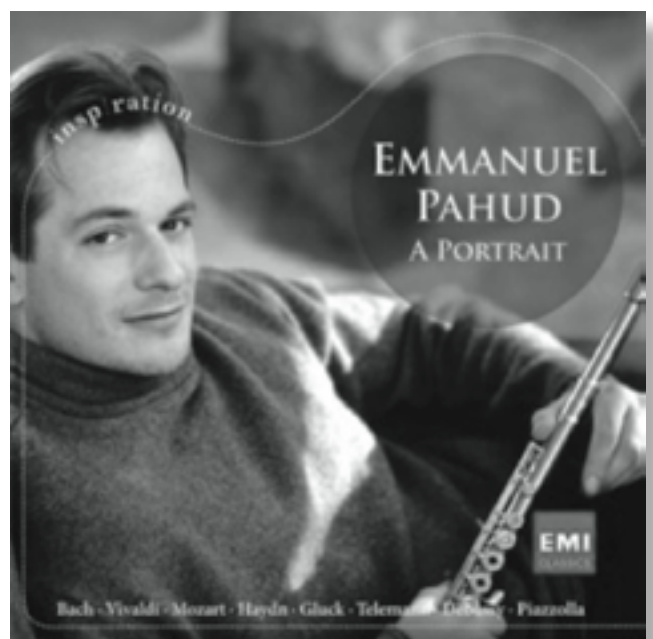
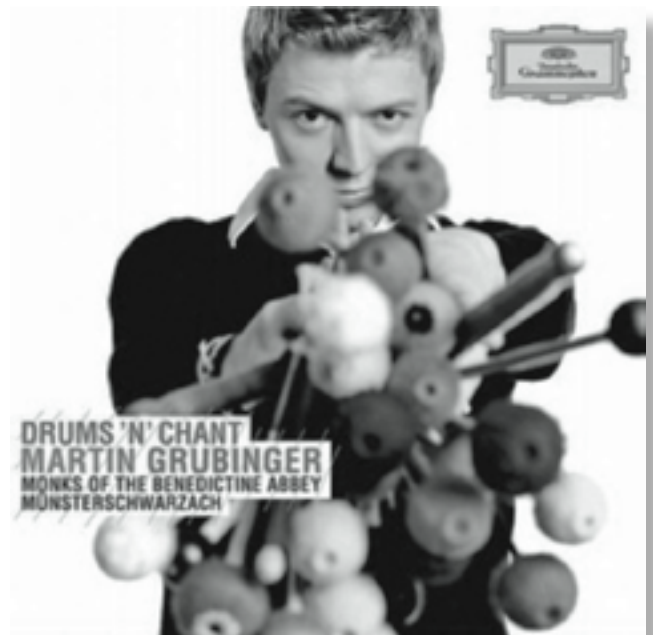
París 1837. Relació entre l'extravagant escriptora George Sand i el compositor i pianista Frederic Chopin. Ambdós desenvolupen una intensa i turmentosa relació mitjançant la qual ella espera estabilitzar la seua trencada vida familiar. Un amor que és tan difícil de trobar i tan fàcil d'extraviar.

Biografia del famós pianista Franz Liszt, amb especial atenció al seu romanç amb la princesa Carolina de Rússia. Amb la interpretació de Sandor Pecsí, Imre Sinkovits, Ariadna Shengelaia, Igor Dmitriev, Klara Luchko, Larissa Trembovelskaia, Irina Gubanova, Ballet de l'Òpera de Leningrado. Un film on es pot escoltar música de Franz Liszt, Ludwig van Beethoven, Richard Wagner, Sigismund Thalberg, Mijaíl Ivánovich Glinka, Joseph Haydn, Gioacchino Antonio Rossini, Hector Berlioz, Niccolò Paganini, Alexander Borodín, Frederic Chopin, etc.

Fonoteca

Passatemps

El Quiz

- Quin és el seu signe de l'horòscop?
N: Taure
R: Àries
S: Aquari
W: Capricorn
- En quina ciutat va morir?
M: Berlín
A: Viena
S: París
N: Praga
- Com era la flauta que més li agradava?
R: Travessera
C: Dolça
S: De plàstic
L: Màgica
- Quants anys tenia quant va compondre la seua primera obra?
E: 12
H: 18
Z: 6
I: 23
- L'any que va nèixer....
B: Començà la Guerra dels set anys
U: Va morir Pere I el Gran
I: Va nèixer Beethoven
E: Començà la Gran Depressió
- A qui se li atribueix la seua mort, encara que amb poc de fonament?
R: Franz Liszt
F: C. Willibald Gluck
O: Béla Bartók
U: Antonio Salieri
- Va utilitzar el "Don" abans de...
E: Corleone
O: Pedro
T: Benedicte
R: Giovanni
- Com li deien a son pare?
G: Leopold
U: Joseph
T: Amadeus
R: Carlo

La Clau

1	2	3	4	5	6	7	8
---	---	---	---	---	---	---	---

Traslada a la Clau les lletres que has seleccionat al Quiz per descobrir el nom d'una ciutat molt important per al personatge de la imatge. El criptograma inferior és una cita sobre la seua professió, que podrà deduir si es té en compte que en tot el passatemps a un mateix número li correspon sempre una mateixa lletra. D'eixa forma es podrà descobrir el seu nom de pila.

Nom

9	10	3	11	8	2	12	8
2	13	2	14	15	6	1	

El Criptograma

3	10	1		2	7	16	17	1	16	2	1		18	6	15		14	17	19	15	12
	18	6	15		20	7	2	19	16	17	19	2	12		10	19	21	10		21	10
7	2	1		14	17	2	7	17	2	1		1	10	12		6	12	10	1		13
15	12	16	17	7	10	1	10	1		10		6	12	10	1		2	1	12	10	1

Sudoku musical

Tenim 9 termes musicals en valencià i les seues equivalències en anglès. Partint de les paraules ja escrites, tenim que col·locar en cada fila, en cada columna i en cadascuna de les caselles, els nou termes bé siga en valencià (caselles ombrejades) o en anglès (caselles en blanc), fins emplenar totes les caixes.

No es pot repetir un terme, siga en l'idioma que siga, en la mateixa línia horitzontal, vertical o en la caixa de 3x3 caselles.

1 Trompa
2 Percussió
3 Contrabaix
4 Fagot
5 Batuta
6 Bemoll
7 Clau
8 Re
9 Partitura

1 Horn
2 Drum
3 Double bass
4 Basson
5 Baton
6 Flat
7 Key
8 D
9 Musical score

				Fagot	Clau			Double bass
Double bass								D
Basson	Horn	Key	Bemoll			Flat		Musical score
	Basson							
Baton					Musical score		Re	Fagot
Key			Flat	Basson				Batuta
		Partitura			Flat		Baton	Drum
		Contra-baix			Baton		Key	
Re			Drum		Horn	Musical score		

Agenda

Abril

11	CONCERT DE VIOLÍ	<i>Centre Cultural Caixa Ontinyent</i>
26	RECITAL SAXÒFON	<i>Alberto Matarredona Donat</i>

Maig

17	CONCERT SOLIDARI	<i>Teatre Echegaray</i>
24 i 31	RECITAL FI DE G. PROFESSIONAL	<i>Saló d'Actes CPM Ontinyent</i>
29	CONCERT DE CORDA	<i>Centre Cultural Caixa Ontinyent</i>
30	CONCERT MÚSICA DE CAMBRA	<i>Centre Cultural Caixa Ontinyent</i>
27 al 31	INSCRIPCIÓ PROVES D'ACCÉS AL GP (<i>Convocatòria Juny</i>)	

Juny

1 al 15	INSCRIPCIÓ PROVES D'INGRÉS ALS E. Elementals	
5	CONCERT DE TROMPA	<i>Centre Cultural Caixa Ontinyent</i>
6	CONCERT DE PIANO	<i>Centre Cultural Caixa Ontinyent</i>
7	LAND Òpera	<i>Saló d'Actes CPM Ontinyent</i>
13	CONCERT DE CANT	<i>Centre Cultural Caixa Ontinyent</i>
17	PUBLICACIÓ VACANTS G. Professional	
18, 19 i 20	AUDICIONS 3r TRIMESTRE	
24, 25 i 26	PROVES D'ACCÉS AL GP (<i>Convocatòria Juny</i>)	
27	CONCERT DE CLOENDA CURS 2012-2013	

Juliol

1 al 5	INSCRIPCIÓ PROVES D'ACCÉS AL GP (<i>Convocatòria Setembre</i>)
8 al 12	MATRÍCULA Grau Professional
15 al 19	MATRÍCULA Ensenyaments Elementals

Setembre

3 i 4	EXÀMENS RECUPERACIÓ G. Professional
5, 6 i 9	PROVES D'ACCÉS AL GP (<i>Convocatòria Setembre</i>)
6 i 9	MATRÍCULA Grau Professional SETEMBRE
12 i 13	PROVES D'INGRÉS ALS Ensenyaments Elementals
12 i 13	MATRÍCULA PROVES D'ACCÉS G. Professional
17	ADJUDICACIÓ DE PLACES Ensenyaments Elementals
19 i 20	MATRÍCULA Ensenyaments Elementals

En clau d'humor

Cites i Frases Cèlebres

"Jo crec que no hem de respectar mai les idees contràries a les que professem, això sí, hem de respectar a les persones que les sustenten, però res més".

Manuel de Falla (1876-1946)

Compositor espanyol

"La música és l'aritmètica dels sons, com l'òptica és la geometria de la llum".

Claude Debussy (1862-1918)

Compositor francès

"Quant més controlat, limitat, treballat..., més lliure és l'art".

Igor Strawinsky (1882-1971)

Compositor rus

"Bach és Bach, com Déu és Déu".

Héctor Berlioz (1803-1869)

Compositor francès

"Un artista creatiu treballa en la seua pròxima composició perquè no està satisfet amb l'anterior. Quant es perd l'actitud crítica cap al seu treball, deixa de ser un artista".

Dimitri Shostakovich (1906-1976)

Compositor rus

"La música té una gran importància per a emmudir la violència. És un parèntesi de pau dins de l'agitació dels nostres dies".

Zubin Mehta (1936-)

Director d'orquestra indi

"La música és l'únic art que permet escapar-se per complet de la vida. És la expressió mateixa del somni".

Emile Famaet (1847-1916)

Escriptor francès

"Richard Wagner, un músic que va escriure música millor del que sona".

Richard Wagner (1813-1883)

Compositor alemany

La Coda

Alice Herz-Sommer

Praga, República Txeca

Concertista de Piano i supervivent de l'Holocaust

109 anys d'edat

La vida és bella

Quant coneixes la història –guerres i guerres i guerres- la cosa comença així: tots, tots hem nascut mig bons, mig dolents. I hi ha situacions en les que sorgeix lo bo i altres que sorgeix lo dolent. Per aquesta raó la gent ha inventat la religió, crec. Tenia una germana bessona, la mateixa mare, el mateix pare, la mateixa educació. Tenia moltes qualitats, però era terriblement pessimista. Jo era tot el contrari; per això he aplegat a ser tan major, estic segura. Sempre busque el costat positiu de les coses. Conec les males, però sols em quede amb les bones.

El món és meravellós, està ple de bellesa i miracles. El nostre cervell, la memòria, com funcionen? Per no parlar de l'art i la música... són un miracle.

Quant vaig tornar a casa després de la Segona Guerra Mundial fou molt, molt dolorós, perquè ningú tornava. El meu marit, tota la seua família, molts membres de la meua família, tots els meus amics, tots els amics de la meua família, ningú va tornar. Van ser temps molt durs. Després em vaig adonar de tot el que Hitler havia fet. Mai vaig dir

una paraula de l'assumpte perquè no volia que el meu fill creixera amb odi; l'odi engendra odi. Ho vaig aconseguir. El meu fill tenia grans amics a Alemanya, que el convidaven a jugar i era molt apreciat. I jo tampoc vaig odiar mai, mai.

No necessite la religió. Comprenc que en una situació terrible necessitem esperança. Per a mi, la religió és un símbol d'esperança. Aquesta esperança ens ajuda. Conec la religió, però mai he cregut, ni en les hores més obscures.

M'encanta el treball. El treball és el millor invent, el millor. Tocar el piano continua sent una disciplina. Tindre alguna cosa ens torna alegres. Lo pitjor és l'avorriment. L'avorriment és perillós.

Mai he conegut a ningú de la meua edat. Mai. Quant era jove, algú de seixanta anys era considerat un ancià. El meu temperament, l'optimisme i la disciplina m'han permès sobreviure.

En tot cas, la vida és bella, extremadament bella. I quant eres major ho aprecies més. Quant eres major, penses, recordes, ames i aprecies. Ho agraeixes tot. Tot.

LAND

ÒPERA

Divendres 7 de Juny de 2013

a les 19:30 h

Lloc: Saló d' Actes

*Un amor mal entendido puede hacer
más daño que cien enfermedades,
porque la generosidad se convertirá en
avaricia, la comprensión en ira, el
apoyo en vacío, el cariño en soledad...*

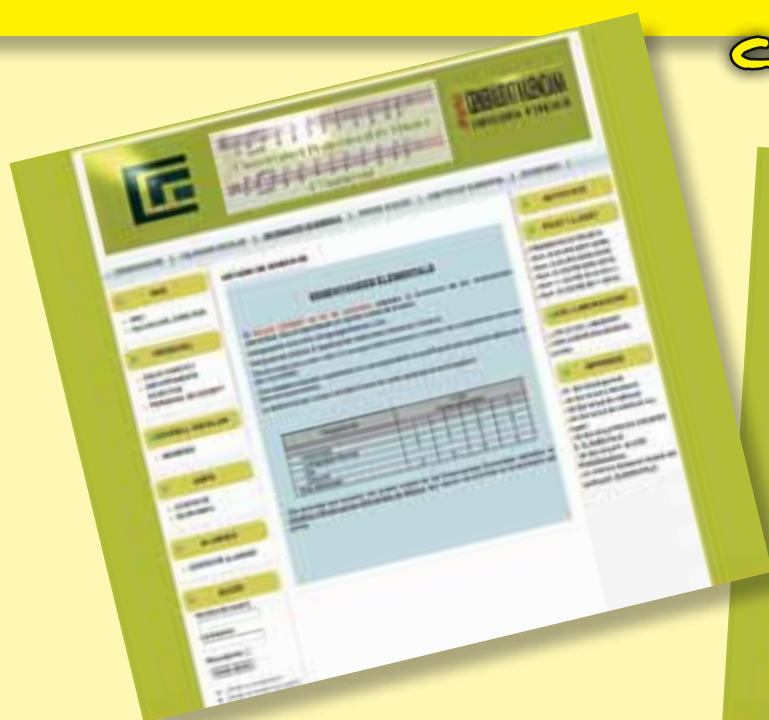
CONSERVATORI PROFESSIONAL DE MÚSICA D' ONTINYENT

picatilligat@conservatoriontinyent.com

www.conservatoriontinyent.com

connecta't !!!!!

Gráficas Minerva Sucesores, S.L.

1923 - 2013

Manuel Simó Marín, 14 • 46870 Ontinyent (València) • Tel. 96 238 00 67 • Fax 96 238 90 98
info@graficasminerva.es • www.graficasminerva.es

Més i millor

Caixa Ontinyent té
la tecnologia financera més avançada
per a proporcionar el millor servei als seus clients.
I sempre en les millors condicions.

Caixa Ontinyent **dinamisme**

Per això utilitze
la banca electrònica
i les targetes
de Caixa Ontinyent.

Per agilitat i
per seguretat.

CAIXA
Ontinyent
La caixa de les comarques

la nostra caixa

Des de 1884